پشپ مالها: ڀاڱو ۸

واسواڻي

۱۵---- رپيا

وشيہ سوچي

آ

اوندهه اَندر ٻراڻ ٻتي ١
آيا آهيون ٻري ٻري ڪان ١٠
اَڄي رات اڪيلون تين تيون ته آليون ٢٣
اَچي جن جاڳايو، ڪاري ويا سي وير ٢٤
آج سي اَچن ٿا، فرشتا نچن ٿا ٣٨
اَڄ رات گوڙيون ته گڏجي اَچو ٣٩
آج ڀڄاريا ٻوٽم لعل لالا ٤١
اُٿ جاڳ، وڻجارا ٤٩
اَول سڀاڳي صورت پنهنجي ٥٢
آهيان آن ڪير؟ پڇو مون کان ڇو اَء پيارا؟ ٥٥
آن گولي تون ساجن سائين ٥٧
اَڱڻ اسان جي آج اَچي تو ٦٥
اَء هڏسا ڇب وارا! ٻري ڪين آهين ٦٦

ٻوڙ ٻٽا ٽون جوت نواسي ٣١
ٻهڻجو ٻاڻ نہ مون وساريو ٤٥
ٻاڻ ۾ ڳولي ٻس ٽون ٻاڻ ٥١
ٻياس ٻڙٻو جي، ٻيري چرنا ٻاڻون ٥٦
ٻسي ٻيار ٽن جو نيڻ وهائين نير ١١٧
ٻڙٻوءِ جي ٽي چرڻن سڄو سک آهي ١١٨

ڀ

ڀڙيان گهاگهر گرن جي گوالڻ ٽي ٣٥

ت

تنهنجي چرڻ ڪمل تي آنءُ چاڪر ٦
تيري ڪمل چرڻ ميري مٿرا ڪاهي ٤٣
تو در سڄڻا! آهه آزي آزي ٦٠
تنبوري جي تار تي ڳايان تنهنجو پيار ٦
تنبوري جي تند تار تي ڳائي راجهائي ٧٨
تو در منگتا لک هزارن ١٠٣
تنهنجي قدمن جي گوپي آهه بيني ڪماري ١٢٦
تنبورو طلب جو مان تولئہ ٿيان ١٣٠
تون ٺاڪر، مان در جي داسي ١٣٦

ج / جه

جهولي جهلي آئم تو در حبيبان ٩
جمنا نديءَ جي ڪناري ڪناري ١٧

اَچي ڪير ٻيو اَڄ آهي ڏينهن جهڙالو ۷۳

آهيان تنهنجي پريم جي پياسي ۷۴

آنءُ وساريان تون نه وسار ۸۵

اَٿم پياس پريتم! رهان تنهنجي پاس ۹۶

اَڄ رات سرتيون سا آهه نياري ۱۰۱

اَٿم آس تو لاءِ اَچي تون نهار ۱۰۸

اَٿيئي سڀ خاڪ، اَءِ خاڪي! ۱۰۹

آڌيءَ رات آيو، پريتم پڌاريو ۱۱۲

اَکيون عجيبن جون راليان رئاڙن ۱۱۶

آليون اکيون ٽيون توکي نهارن ۱۲۸

آهيان گولي ٻانهي رکه نا حساب ۱۳۳

اَچو هاڻي اَچو هاڻي منهنجا پيارا وطن واسي! ۱۳۵

ب

بار بار ڪرون بينتي ۱۱

بيٺو نهاري، بيٺو پڪاري ۱۴

ڀ

ڀيڙي منهنجي ته آهي پراڻي ۲۷

ڀيڙيءَ وارا، مون نه وسارج ۸۴

پ

پياس اَٿم تو وٽ اَچان ۵

پالج زندگي اَءِ پروردگار ۱۳

ڏ

ڏس درد دل جو تون درشن ڏي ۲۰
ڏينهن رات، ڏينهن رات، پنڌڙا ڪري ۷۲
ڏوهه نه توکي ڏيان، راڻا! ۱۰۰

س

سدا شل سائين، تون ڇڙان وهارين ۲۱
سڪ سوز سڏڪا منهنجو گيت آهه ۳۲
سڪ ساگر ۾ آڪي ۵۹
سرتيون! هتي ڪٿي ٽوسان؟ ۷۱
سڀ تارا روز پيا نه چمڪن ۹۱
سڄڻ پيارا، اڪ ڦرب ڪهاڻي ۹۵
سکيون بين بجائو، بين بجائو ۱۲۲

ش

شرط تنهنجي آئم ورتي ۴
شيام پيارا، نينهن نيارا ۱۶
شڪرانا شاهه، آءٌ تنهنجا ۱۸

ر

رکي در تي ٺوڪر نه موڪل ڏجانءِ ۳
رحم ڪر رام! ٿيون تون ٻار ۸
رام نام ڪا يه ميلا ميلا ۲۹
روئي روئي رات گذاريم ۵۸

جاڳو جاڳو، موري پياري جاڳو ٥٣
جاڳو جاڳو، جوت جڳايو ٨٣
جاڳي جاڳي راتيان مئو رام ريجهايان ٨٦
جڳ سارا آنا جانا ٩٤
جوڳي ويھي جان م ١١٤
جيو ديا جي جوت جڳايو ١٢٣

ڇ

ڇلي پيو ھي چڪر جڳ جو ٩٨

خ

خادم آھيان بي خبر ١٠٥

د

ڏيک نہ دلبر ميڏا قصورا ٣٦
دلبر! درد تنھنجي، ڪئي دل ديواني ٤٦
دين ديالو، سد ڪرپالو ٤٧
ديا ڪر اچي ڪول دسمي دنار ٥٤
داڙي ڪري ديواني، پنھل پيچ پائو ٧٩
ديد پئي درويش دي مک ہر ٨٧
دک درد جو آيو ڪاھي ٩٩
ڏيک نہ موري اوگڻ پياري ١٠٤
درد تنھنجي دل کي دلبر ١١١

گ

گلي گلي آ! گوڪل ۾	۲۲
گهٽ گهٽ ٻيٽو ٻڌڪي آيو ٻيهي	۲۵
گناهن جي ڳنڍڙي تون منهنجي جلاءِ	۵۰
گوڏيو ڏيالو ڪريان آرتي	۹۰
گوڏيو چوڻ اکر اِڪ اُچاريان	۱۱۵

ل

لوڪ چون آهيان ٻوري ٻوري	۴۰
لطف ۾ يار لنگهائج راتڙا، پيڙيءَ وارا!	۶۲

م

مون گهر ڏيئڙا وسامي ويا	۲
مون گهر، مون گهر، سنت اچن	۷
منهنجي اکين ۾ نه محبوب چمڪين تون	۳۰
مينهن وسن، ٻجليون ٻرن	۴۲
ميري آهيان، مُورک آهيان	۶۱
منا، ڏس تون اندر جي اکيو	۸۰
منا، کول پنهنجي دل جي دري	۱۰۶
منهنجي اکين ۾ نه، محبوب! چمڪين تون	۱۱۹
مون گهر ايندو نوتم ناٿ!	۱۲۱
منا مارو ڪٽي موني	۱۲۵

رام نام ست جدان کا بیڑي ٧٠
ربابي اَء راجن! تيان تنهنجي دربار ٨٢
راجا رام تہ آہو آہو ١٢٠
رگھوپتي راگھو راجا رام ١٢٧
ف
فکر اَٿم اَندر ۾ لڳو اَٿم فراق ٣٧
فقيران موج ۾ گم ٿي، ٿيا مستان، ٿيا مستان ٩٣
ڪ
ڪر معاف تون منهنجون مدايون ٣٣
ڪئسي ڪرون موري ڪنئيا، تيري پُوجا ٤٤
ڪري اَحسان اَچ مون تي ٦٣
ڪرشن ڪوئي تو گوالين کي ١٢٤
ع
عمر ياد اَچن ٿا وري اَج اَباڻا ٨١
عجب تماشا و ڪيا و ڪيا ٨٨
عجب تنهنجو نام آهہ ١١٠
عدل ڪرين تو قتل ٿيوان ١٣٤
ک
کٿي نينڊ نيارا، نگر ڏي نهاريان ١١٣
کلن ٿا در ديا جا هاڻ ١٢٩
کٿي پيھ پيارا، نئون سال آيو ١٣١

سرڳواسي شري رامچند نارائڻداس واسواڻي

ن

نديءَ جي هن پار 19

نئون سال آئو، اچي شل نهارڻ 97

و

وڏو تنهنجو پاڻي 36

وڻي واٽن لي لوکي ڳوليان 76

وَر وَر وڇوڙي تنهنجي آهيان آنءَ نہ ساري 89

وري اَچ عشق اَو ڪاري 132

هه

هرگز نہ لائق تنهنجي سنگ جي 12

هيءَ گهڙي آهي هيءَ ويلا 28

همت ڏي هٿن ۾ اکين سين نهار 34

هيري جڙيا جنم اَمولڪ 48

هي باغ نہ تنهنجو، تون مالهي لاثاني 64

هي دل تخت، هي روحاني تخت 67

هن پار، هن پار، جمنا ڪناري 68

هلهو واٽن، حسن وارا، ڪهڙي راه 77

هي جڳ مانجهاندي جو ماڳ 107

ارپن پٽر

هي ننڍڙو پستڪ ” پشپ مالها “ مان **سرڳواسي شري رامچند نارائڻ داس واسوائيءَ** جي چرڻن ۾ ارپڻ ڪريان ٿو.

شري رامچند جي پوتر ياد ۾ سندس ڌرم پتنيءَ، مسز گوپي بائي، سندس بالڪن موهن، ايشور، راجن ۽ ڪمار ۽ سندس پوٽن گوتم ۽ روشن هن پستڪ جي ڇپائڻ ۾ سهائتا ڪئي آهي.

شري رامچند جو جنم ۱ جولاءِ ۱۹۰۸ تي ٿيو ۽ سندس ديهانت ٦٨ ورهين جي ڄمار ۾ ١٦ مارچ ١٩٧٦ع تي ٿيو.

شري رامچند جي دل اندر سنتن ستپرشن لاءِ شردا هئي ۽ دکين غريبن لاءِ همدردي هئي. ڀاري جي دل اندر پياس هئي ته ستسنگ ۾ پياري دادا، ساڌو واسوائيءَ جا جيڪي گيت ڳايا وڃن، تا سي جيڪر هڪ پستڪ ۾ ڪٺا ڪري ڇپايا وڃن ۽ اهڙا پستڪ ستسنگ ۾ رکيا وڃن ته سنگت به گيتن ڳائڻ ۾ شامل ٿي سگهي.

ٻه اکر

سنڌ مالا جو هي خاص نمبر چنن مهڻ جو
نمبر ۱۹۸۴ کان فيبروري ۱۹۸۵ تائين ٽيپ مالها؛ ٻاگو
هيئڙو پرڪاش ٿئي ٿو.

ڪيتري وقت کان ڪيترن ٻاٻون ٻچون ٽئي گهر
ڪئي نه ستسنگ ۾ جيڪي پياري دادا جا گيت ڳايا
ڏنا سي جيڪر هڪ پستڪ ۾ ڇپايا وڃن. ان
ولا سان هي خاص نمبر ڪڍيو ويو آهي جنهن ۾
ط اهي گيت ورتا ويا آهن جي ستسنگ ۾ ڳايا ويندا

پيارو دادا اڪ ٽيپ مالها جي نمبر ۾ لکيو
طرح :- " وقت ا. وقت جن مونکي شبد ٽئي آيا
تن مون ٿئي ڳايا آهن. ۽ اهي ڪن وائي لکيا
ن. سڌي صدق ۽ ڀڪتي کان سواءِ هي پستڪ
لي نه سگهي ها. ڪٿان ٿا اچن؟ مالڪ جي مهر
ار مان. ۽ سالين جو پيار اڪٽ آهي.

ڀرڀوءَ جي ڪرپا ۾ ۽ دادا، ساڌو واسواڻيءَ جي مهر سان اهڙو پستڪ "پشپ مالها" تيار ٿيو آهي. پياري جي ڌرمپتنيءَ ۽ ٻالڪن جي پياس آهي ته ان پستڪ جون ڪي ڪاپيون ستسنگ ۾ رکيون وڃن! شل پيارن جي پياس تي ايشور جي آسيس چمڪي!

ڀاڙو مٺري رامچند جت ٻـ، هجي اُتان ٻڌهجي ڪٽنب واسين ۽ اسان سڀن کي آسيس ڪري ته اسين به سمجهون هيءَ هڪ ڳالهه جا پياري دادا وري وري سيکاري :-

ڌن سمپد پت ناري،
سڀ فاني ڪر تون جان!
نوري گوبند گاءِ سدا،
سڀ دودن کي مزمان!

پوُنا داس

١٣ - ٥ - ٨٦

ڪل ڏيءُ شبد مالا، ننڍين ننڍڙن ٻچڙن جي مالها ٻاٻوءَ جي ڪمل چرڻن ۾ قبول ٿئي! ۽ ڪل هن سڀ مالها جو پيغام وڏاڪ وڏاڪ دلين اندر وڃي ۽ ٿئين جيون لاءِ!

ڪهڙو نه مٺو پيغام آهي سڀ مالها ۾ جو پيارو دادا ٿئي ٿو پنهنجي ٻالڪيءَ دلارن! ڪاش، مان اڪاش هجان نه توهان کي چئو چئي ٿڪارڻ نه پيارا دادا ڪئن ٻالڪي اُڌاريندا هئا! اوچتو سڀڻن اکيون ٻُوٽي ويٺيون هيون، آڳر آڳر تي لڳنديون هيون، ۽ اِن سُر ۾، جنهن ۾ سمايل هو عجيبن جو اسرار، جو سُر هو يا انهد شبد جو آواز هو، اُن سُر ۾ پياري دادا جي مک مان ٻالڪي ايندي هئي. ڪنهن نه گهڻا پٺيان گيت ايندو هو. سُرن ۾ سُور هوندو هون: اوچتو ڏاڍا ٻڙهي ويندي هئي ۽ سڀڻن مک مان ٻالڪي ايندي هئي.

هن داس جو نه سو ڀاڳ، هو ڪن موقعن تي منڊي جي چرڻن ۾ ويٺو جو ۽ اِن ٻالڪي ٻڌڻ جو! لالچي نه هئي ڪنهن: هو نالائق تي پنهنجي مهر جي نظر ڪري چرڻن ۾ وهاريندا هئا ۽ وڏي ٻالڪي اُڌاريندا هئا!

هن داس جي دل اندر پڪاريندا آهي نه ڪل هن

ڪيترن شهرن ۾ سنڌين جي مهما آهي. مولڪي کو سکيا آهي ته سڀني سنڌين جي ڪمل چوڻن ۾ سر جهڪاء!

اڪ جوس جاڳي ٿي سنڌين ۾،
اڪ ديا چمڪي ٿرمن ۾!
لوري لماڻي ٻال ٻاسي،
سنڌين تر جي دم دم داسي!

سڀني ۾ اڪ واسداو ٿو وسي. گروداو جي اها سکيا مون کي ملي آهي. اها سکيا سڀوءِ ٻشم ماڻها ۾ آهي. هل انهيءِ سکيا جي ساکي مدهجي جمون ۾ چمڪي!

گرنم آيڪا، اڪ اڪ ۾ جولي،
سنم آيڪا، ڪن تهجي آرلي!
ٿرم آيڪا، سڀن تهر تدهجي:
ملڪ آيڪا، سڀن مهر تدهجي!
سڀ جهد ڪوني، آنيڪ آهن تارا،
سڀن ۾ دمو آهن، اڪ اون ٻمارا!
اڪ ٻولم ٿهاري، سڳل ڌاري،
اڪ ٻاجهه تدهجي، مدهجي جمون تاري!
ٿيهن راس راڌا! واڻي ٻڪاري،
لوري لماڻي ڪٺي نيرط نهاري!

آرتي

اونده اندر ٻارڻ ٻتي! آچي ٻاڻ تون ڪٽڻ
ڀهر ۾ مشڪين!
مٿي سونهن واري سانتيڪي اپ ۾، سڀ چنڊ
تارن، ڪٿن ٻيو ٿو چمڪين!

جيه جيه جيه، جڳديش هري!

ڪٽي ٻاڻ سان ڪٿن اَچين سونهن وارا،
ساموندي سندر سندر مولي:
پڳڙن ٻيارا، سونهن ۾ نيارا، عجب هيءَ آهن،
عجب هيءَ جولي!

جيه جيه جيه، جڳديش هري!

جُڳ جُڳ تنهنجي جوت جُڳي، جڳ جُڳ تندن
ليلا اُٻاري!
ڪلجڳ ۾ ٻه نغارو تنهنجو، سندر روپ تنهنجو،
تنهنجو گرڌاري!

جيه جيه جيه، جڳديش هري!

اَنڌن لوڪن جا اَءِ ناٿا! ڪَر جوڙ ڪَر چرنن
تنهنجي اَچي ٻيهان:
نوري در جي داسي، درشن لئه پياسي،
تنهنجو گنگا جل شل روز ٻيهان!

جيه جيه جيه، جڳديش هري!

سڀ ماڻهن جو پيغام آسانيءَ دل اندر روشن رهي ۽
اسان جي دلين کي لئون ڪري، نرمل ڪري. پياري
دادا جي اکين ۾ آهي هن دل جي پڪار:-

” پَل پَل پيو ڪولي توکي ڇپر مٺڙو ڇَدو ،
من روز لڪين مون کي اڳ پيار جو پَدو ا
تنهنجي در تي ڪمر هن دل جو وِڪرو،
مَن دل تي اڪرائن اڪو الاهي هڪڙو !“

پُونا ،

١٦ - ١ - ١٩٨٥ آتما واسواڻي

[دادا جو ١٩ مهاپگهه دن]

ڇوري نہ ڇڏجانءِ

رکي در تي ٺوڪر، نہ موڪل ڏجانءِ،
ڏسي ڏوهہ منهنجا، ڪميڻي نہ ڪڍجانءِ!
جهڙي جي تهڙي، آنءُ عيبن هاڻي،
ڇوري ڇڏيءِ ڪي، پيارا! نہ ڇڏجانءِ!
اَهواڙ ميـــڏا جـــي جبلن جيڏا،
وساري رحم ۾ پنهنجي تون رکجانءِ!
مداڀون جي منهنجون ٽيون ماڻهن جي اَکيان،
اَءِ ٻولڻ! تي ٻال، سڀيئي سي ٻڪجانءِ!
ٺوري نماڻي آهہ، اوڪن اڀاري،
اَکو اڪ، منا! تون ڇپن سيين نہ ڇڪجانءِ!

شيام! شمع تون ٻار!

مون گھر ڏيئڙا وسامي ويا،
شيام! شمع تون ٻار!

مون گھر ڪين اُٿيئي، ڪين اُٿيئي،
فقط اِڪ سِتل ستار!

تو بن معاف ڪري ٻيو ڪير؟
جنم جنم کان مان گنھگار!

نه تپ، نه گيان، نه جوڳ، نه ڌيان،
ڪوڙن ٿيندي بارو نبار!

ٻاٽ نه جائون، نه مندر جائون،
پل پل تو لئه اِڪ پڪار!

ليکي ڪجھون نه ڇوڙئي،
مٽن ڪن ڪن پولٽ هار!

ڪرم موري آهه ڪرپا ٿهنجي،
اَٽ تاروءَ ڪي تون تار!

نوري نماڻي ور ور واڳاڻي،
اونده ۾ اَچي پاڻي ٻيڙار!

اِڪ ڦُوَل

پياس آلم ٽو وٽ آچان !
ٻر ٻيمت ڪهڙي آنءَ رکان ؟
اِڪ ڦُوَل دل ڦٽيل جو !

شو نہ ڪولي تال جاڳان ،
ٻوءِ گيمت ٽو لئہ ڪهڙو ڳاٻان؟
اِڪ ڦُوَل دل ڦٽيل جو !

ٽوڏني مسڪين آهيان ،
جونن لي مان ڇا چڙهاٻان ؟
اِڪ ڦُوَل دل ڦٽيل جو !

روز رئاري رحم لنهنجو ،
ڪر ڦبول هي غم منهنجو !
اِڪ ڦُوَل دل ڦٽيل جو !

ٽوري نماڻي پياس ٻاتي ،
منهنجي آرلي هيءَ ڏيهن رالي!
اِڪ ڦُوَل دل ڦٽيل جو !

شرڻ تنهنجي

شرڻ تنهنجي آئم ورتي، آئم ورتي اَءِ دل جا شاهه!
پنهنجي ٻاجهه ۾ اَءِ پيارل، اَچي ڪا ڏي مونکي پناهه!
اَجها پيا سڀ ڇڏي هاڻي، آئم هڪ آسرو تنهنجو!
مدائون معاف ڪر منهنجون، بديون تون بخش گناهه!
دنيا ساري ڌوڪي بازي، ڪيو پرپنهان پاڻ آهه!
ڪري ساڃن مهر مونتي، بدين جو ٻار منهنجو لاهه!
آئم نا ڪجهه اَچي جو تنهنجي چرڻن ۾، رکان پيٽا! رکان پيٽا!
فقط عاجز اکين سڄڻا! سڪايل دل جي سڪ آهه!
مٺڻ آنڌي ڪي ٽيڪ آهي، اَءِ ديالو! تنهنجي ديا!
ڪرم نا ڌرم آڻءُ ڄاڻان، فقط آندر ٻري ٿي ٻاهه!
مسافر مان ٿڪل آهيان، پيو ٻڪان! پيو ٻڪان!
ٻدا تو اَءِ ڪرپما! ڪيئن؟ ٻتائي راهه، ٻتائي واهه؟
تنهنجي در تي تنهنجي داسي، ٽوري نماڻي تو لئه آسي!
تو لئه سڄڻا! سڪندي شال، ڪريان قربان پوڻون پساهه!

مون گهر

مون گهر، مون گهر سهڻا آچن،
تہ نيڻ ٺرن آ! نيڻ نچن!

ٻچليون ٻچليون، آنءَ ٻاريان ٻاريان،
پوءِ سڀن پاڻي، پاڻي پياريان!

سهڪن ٿن جيءَ آنءَ تہ وهان،
ور ور ٿن جا پير ڌوان!

نرمل هار گلي ۾ پايان،
سک سنسار ني گيت ڳايان!

موهن مندر ٿن کي وهاريان،
موتي مالها چرنن چاڙهيان!

ليکهن نهانءِ نيڻن کوڙيان،
حال احوال کي وٺي اوڙيان!

ٿوري نماڻيءَ تي هيءَ ديا کر،
هاڪ ولي ڏي ڪا سهڻن ور!

تنهنجي چرڻ ڪمل

تنهنجي چرڻ ڪمل تي آنءُ چاڪر،
پڀوءَ جي! ڪهڙا ڀيٽ چڙهايان ؟

من ۾ ميل آهي، دل تي داغ،
ڪرم نه، ڌرم نه، ڀوڳ ڪو ڄاڻان!

اڪ ڀڳتي ڀيٽا تو لءِ ڀڳوانا!
پياس سين پيارل! اڪ توکي پڪاريان!

پستڪ پوڄا ڪين پڙهان مان،
دل ڌرم ۾ سچا! اڪ توکي ڌيايان!

پاٺ پوڄائون ڪين سکيس مان،
نوُري نماڻي نيڻن نير وهايان!

ڀڪاري

جهولي جهلي آئم، تو در ڀڳوان!
سڻ تون ڀڪاري، موري رام رحيما!
موٽيو نہ ڪو تنهنجي در تان خالي،
ٿو موٽڪي آنءُ بہ منگتو سوالي!
سڻ تون ڀڪاري موري رام رحيما!

اکين ۾، هٿن ۾، تون ئي ديا ڏي،
دل ۾ داتا ديالو ميا ڏي!
جسم ۾ ڏي ڀڳتي جوش،
اندر ۾ رحم ڀڄڻ جو اوس!
سڻ تون ڀڪاري موري رام رحيما!

من کي نرمل ڪر تون سدا،
نہ دل کي در ڪان رکہ تون جدا!
جهولي جهلي آئم، ٻاهر ڪر:
ڪمل مکڙو ڀڳتيءَ نہ دُور ڪر!
سڻ تون ڀڪاري موري رام رحيما!

اوري نماڻي ٻئي ٿي دعا،
ڏي درد جي ڪا دل کي دوا!
سڻ تون ڀڪاري موري رام رحيما!

رام ٻچڙن تون ٻار

رحم ڪر رام! ٻچڙن تون ٻار،
مهر ڪر رام! پالي پيار!
ڪين مڱان ٻيو ڪجهه تو در،
مهر ڪر مون کي سڪ ستار!
بخشش آسيس تون ڏي مون،
اَندر منهنجي اُڪير اَپار!

وقت وڃي پيو نه وسرو ڪر،
هاڻ ڪر تون مونکي ترت تيار!
سال وڃايم ڪين سڃاتم،
ڏاڍيءَ ڏکڙي ڏي ديدار!
ٽُوڙي نماڻي آئيٽي وڳاڻي،
جوت جڳاءِ ته ٿئي جهنڪار!

اڪ نام

ٻار ٻار ڪرؤن ٻينتي،
موري گهر موهن آءُ!
ٻار ٻار ......

ڌن دولت ڪڇ نا مانگؤن،
اڀيدي ڀڳتي لاءِ!
ٻار ٻار ......

جڳ سارا جُوٺا جُوٺا،
مُجهي ٻولاتم سين ملاءِ!
ٻار ٻار ......

لپٽ جڳت آ! تيز طوفان!
لطف لهر ۾ مون لڪاءِ!
ٻار ٻار ......

جوٺي ڪايا جوٺي مايا،
اڪ نام تُوري سچاءِ!
ٻار ٻار ......

ڏولت جا وڏا ڍول وڄايون!

آيا آهيون ڀري ڀري
ڪان، يار مسافر، هتڙي هتڙي!
ڏولت جا وڏا ڍول وڄايون!

ڏام اسانجو جت جوت ابداسي،
هتڙي ڦروُن ڀيا بيراڳي اداسي:
پيارل جا ڀيا ڀڳت پڄايون!

يادگيريون روز اچن ٿيون،
نيڻهن ستارون روز نچن ٿيون:
دردن جا ڌوُنهان وڏا دکايون!

ڏام اسانجي نا سج چنڊ چمڪي،
محبوبن مکڙو اک اُس مشڪي!
همت ڀره جون ڀاهيون وڏا مچايون!

هتڙي اکين آهي انتظاري،
تصوير تنهنجي آهي نُوري نهاري!
ڦرب جي ڪروُس تي ڪنڌ ڪپايون!

ٻڌگر ٻهاڻيءَ دا

پالڻ نڌگ اي پروردگار!
عيبن هاڻي، آهيان گنهگار!
پالڻ نڌگ اي پروردگار!

تنهنجي در جي آهيان داسي؛
اي سونهن سدا سردار!
پالڻ نڌگ اي پروردگار!

ڀلڪا چوڪا ڇڏج تون راڻا!
در تي ٻهارج خدمتگار!
پالڻ نڌگ اي پروردگار!

راهه اوندهيءَ وچ اي سڄڻا!
کولج نوري کو اسرار!
پالڻ نڌگ اي پروردگار!

معافي

هرگز نہ لائق تنهنجي سنگ جي : هاڻ ڏي تون معافي!
ڏوھ ڏاڍا جنهن جيڏا : ڪر دل کي تون صافي!
ڏي تون معافي!

وڪارن وِيل آ، منهنجو ٻوان ٻوان،
ڪر مهر! ڏي مون، دیا جو دان دان!
ڏي تون معافي!

آ! دک درد دل ۾، تہ روز ٻيٺي وهاريان،
تنهنجي ڪمل مکڙي ڏانهن، ٻيٺي ور ور نهاريان!
ڏي تون معافي!

وقت ور ور ورلاپ ۾، ٿي ڏوري گذاري،
روئي راتيون رحم لئہ ٿي راڻا! توکي پڪاري!
ڏي تون معافي!

ڪڻن اٿيو، آهي طوفان،
ڪر مون تي، ڪو تون احسان:
ٻيڙيءَ وارا! پار اڪار!

ٻُڙي ڇڪو نه لڳي ٿو واءُ،
فضل ڀڄندي، مون بچاءِ!
ٻيڙيءَ وارا!! پار اڪار!

ٻار اڪار

ٻنو لهاري، ٻنو ٻڪاري:
جمنا ڪناري، جمنا ڪناري:

ٻيڙيءَ وارا! ٻار اڪار!
ٻيڙيءَ ۾ ته مون وهار،
ڪر ڪاٻ ڪر ڪا، تون سهار!

ٻيڙيءَ وارا! ٻار اڪار!
ٻڌ آئم، ڪين ڪين،
آهيان ڏين، آنءُ مسڪين!

ٻيڙيءَ وارا! ٻار اڪار!
ندر آهيان، ٻن آڌار؛
ٻڌ منهنجو، تنهنجي نهار!

ٻيڙيءَ وارا! ٻار اڪار!
لهرون لڳن ٿيون، لهرون لڳن ٿيون،
ڇولون ڇلن ٿيون، ڇولون ڇلن ٿيون،

ٻيڙيءَ وارا! ٻار اڪار!
ڏوب ۾ ڪوني، ڪوني تو شيام،
شيام ٻنا، ناهي وشرام!

ٻيڙيءَ وارا! ٻار اڪار!

آجا! آجا!

جمنا نديءَ جي ڪناري،
آهي ڪير جو پيو پڪاري؟
"آجا! آجا! وشرام پاءِ!"

ڪٿي نيڻ اُو، پيو ٿو نهاري:
دلڙيون وڻ-ڳاڻيون، پيو تو ٺاري!
آجا! آجا! وشرام پاءِ!

نيليءَ پيڙيءَ ۾ آيو ڪير آهي؟
چپن چاڙهي مرلي، وڄ وڄ پيو ڳائي:
آجا! آجا! وشرام پاءِ!

لهرن چڙهي اُو هٽي آيو آ! ٽير،
اڪ لحظي اندر، اُتاري اڪير!
آجا! آجا! وشرام پاءِ!

ڪمل مکڙو ڪنهيا جو پيو ٿو مهڪي،
جمنا جي جل ۾ چنڊ پيو ٿو چمڪي!
آجا! آجا! وشرام پاءِ!

شيام سندر! مون پيڙيءَ چاڙهه،
چرنن وهاري، پار اُڪار!
آجا! آجا! وشرام پاءِ!

تنهنجي بيما آهي، منهنجي جيون شڪتي،
تو در موڪ ۾ آهي، ٿوري منهنجي مڪتي!
آجا! آجا! وشرام پاءِ!

ڳليِ ڳليِ آئم ڳوليِ

شيام پيارا! نيڻن نيارا!
ڳلي ڳلي آئم تو لاءِ ڳولي!
ڳلي ڳلي ......

لوڪ لڄا سڀ لاهي،
جهلي آئم تہ جهولي جهولي!
ڳلي ڳلي ......

پياس جي پينگهي، وچ دل مندر،
تصوير تنهنجي ڏيان لولي لولي!
ڳلي ڳلي ......

رحمان اچي آ! اندر اندر،
منهنجي غفلت جي ڳنڍ کولي کولي!
ڳلي ڳلي ......

قول ڪيم جي عجبن اڳيان،
سي پاڙيان ٿيان تنهنجي گولي گولي!
ڳلي ڳلي ......

ھُن پار

ندي ءَ جي ھُن پار،
شيام سندر! عجب اسرار!

ٻڌو ٻُسري ٻجائين،
ٻڌو دلڙي رنجهائين!

ھِن پر ٻيٺي آھيان،
ٻيڙا ٻڌان، ٻيٺي نهاريان!

پريتم! تون نہ ڄاڻين،
مان پياسي اَڀاڳڻي!

تري ڪين ڄاڻان،
ھن پار پوءِ ڪيئن اَچان؟

تنھنجي ٻُسري ڪري گھايل،
ٿي وياڪل وچايل!

شيام، تنھنجي درشن ٻنا،
ڪيئن جيئان؟ ٿوري ڪيئن جيئان؟

شُڪر آهي شُڪر!

شڪرانا شاهه اَءِ تنهنجا! شڪر آهي شڪر!
ويگاڙا حال هيِ منهنجا! شڪر آهي شڪر!

نه ٻارن ۾ رهي ٻاري! شڪر آهي شڪر!
وهي ٿي روز بازاري! شڪر آهي شڪر!

دنيا جي دوستي فاني! شڪر آهي شڪر!
مڙگان ٿي رحم روحاني! شڪر آهي شڪر!

واهه واهه جت وهارين تون! شڪر آهي شڪر!
فضل ڏُوري نهارين تون! شڪر آهي شڪر!

الٻيلي

سدا شل سائين! تون چرنن وهارين!
وهاري ڏيئو ٻاجهه جو ٻاڻ ٻارين!
سدا شل وهارين!

تنهنجي مهر جو ٿي، مان ٿر ٿر وسايان:
وطن ساڃو ٻهارو ٻيو ٿر ٿر وسايان:
سدا شل وهارين!

مڙئي مداوون، ڪرين تنهنجون معاف:
ڪري مهر ٿر ٿر، ڪرين دل کي صاف!
سدا شل وهارين!

الٻيلي مان آهيان، منهن توکان موڙيان:
ٻر جهڙي ته ڀڙي، تنهنجي ئي آهيان!
سدا شل وهارين!

ٻيا سڀ تنهنجي، ته آهيان وڳاڻي:
رکين رحم ڀر تون، آ! ٿوري نماڻي!
سدا شل وهارين!

دعا

ڏس درد دل جو تون درشن ڏي:
نہ تہ جيوڻ جو ٿو ڏاڍو ڏکي!
جلدي آ! وئين مڙو ڪسي،
نہ تہ پراڻ پيارا! ٿو ڇڏي!
قارون خزانا خالي ٿين،
پر لطف تنهنجو تہ ڪين کٽي!
جيڏيون، ڪرهو دل سان دعا،
اَچي لهارن دري هٽي!
چون ڪمل پر نُوري وهارن،
تہ فڪر فراق جو قَمت ڇڏي!

ڀڳل دل جي ڀاشا

اُڃي رات اڪڙائون، نيڻ نيون نہ آليون،
وياڪل وياڪلٽيون، نيڻن ۾ نراليون!
خبر ناہ اَوهان کي، ڪنهن لاءِ پُڪارن؛
اَدائون آرياڻيون! ڪٿي ڳوڙها ڳاڙن؟
آڌيءَ رات اوندہ، ڪنهن کي نيون ڳولن؟
ڀڳل دل جي ڀاشا ۾، ڪهڙي ٻولي ٻولن؟
اَدائون آرياڻيون! اَوهان نا ڄاڻو،
محبوب منهنجو، هو ڪهڙو مٺو!
هٿي ليو تن ۾، ڪـڪي هليو ويو:
محبوب منهنجو نہ مونکي هليو ويو!
نہ پيغام ڪوئي، نہ ڪوڙي، آ! پالڊي،
دم دم هيءَ دلڙي، تني ٿي نہ ماندي!
سڄڻ لنهنجي صورت، ڪيو اَٿم فقير،
نوري اَتي ٿي اُونهي نہ اَکيرا!

راڌا راهه ۾

ڳلي ڳلي آءُ گوڪل ۾،
سرندا ساز وڄائيندس!
گهنگهرو پيري پاڪر پيارا!
نيڻهن وچون ٿ نچائيندس!
گهٽيون گهمي ٿي ڦيرياٽي،
مرليون مست مچائيندس!
رو رو راڌا راهه ۾،
نيڻن نير وهائيندس!
ليڪهن نياري تنهنجي ۾،
بدنامي داغ لڳائيندس!
سڪ تنهنجي ۾ ڊوڙي سهٽا،
پنهنجو پاڻ جلائيندس!

ٻنگي

ڳهٽ ڳهٽ ٻيٽو ٻنگي آيو ٻيهي :
جسم جي ٻڌري ٻيو ڳائي آ ! واهي !
وٺنو ڳائي ڳائي :- " جاڳوا پياري، جاڳو!
مالڪ جنم ڪريو اُوهين نہ سياڳو !

موه مايا جو سڀ ترڪ ڪريو ،
اڪ صورت سهڻيءَ جو ڌيان ڌريو !"

سو راڳ ٻڌي وٺي راليان رنان :
اَکڙين ڳوڙهن سين دل کي ڌوئان !

ڪين تو اچهي هاڻي ڪم ڪار :
وچ دل مندر ٻسان اڪ نهار !

اَديون آراڻيون ! وٺي راڳ سڻان :
دم دم دلبر کي دل ۾ ٻسان !

ٻه درشن اَندر ڪٿي آهي داڙي نماڻي:
ٻن درشن تہ تنهنجي ٿوري وڃاڻي !

اَڄي جن جاڳايو

اَڄي جن جاڳايو، ڪاڙي ويا سي وير،
اَڄي ٻهار ٻيڏاريو، ڪٿي سي فقير!

اُٿي رات اڌ ۾، تي تن لاءِ نهاريان،
اکين آب اُڀي، تي تن لاءِ پڪاريان!

هليا ويا، هليا ويا، هٽي ويا جي تير،
نيڻ نيڻ ۾ آهه، تن جي تصوير!

ننڊ نا اَچي تي، اکين ناهه آرام،
تن جوڳين جي چرنن، آهي منهنجو ڌام!

وڃان سانت ٻيٺي، ٻڌان تي ستار،
ٻڌي تن جو آواز، رُئان زارون زار!

نيڻن اڳيان سي نه ور ور ڦرن،
اکين مان ته ڳوڙها ٻه ور ور ڪرن!

ڦران ديس پرديس، ڏُوري نماڻي،
ديدار تن لاءِ وڃان تي ويڳاڻي!

بخش ميڏي تقصير

ٻيڙي منهنجي نه آهي پراڻي،
ٻيهي لڏي سا وچ سير!
بخش ميڏي تقصير!

ڪم نه جاڻان، ڏره نه جاڻان،
ڏس اندر تون اِڪ اڪير!
بخش ميڏي تقصير!

قصور منهنجا ڪي جبلن جيڏا،
پر فراق تنهنجي، ڪيو آهه فقير!
بخش ميڏي تقصير!

نا ڪوئي راڄن آنءُ سڃاڻان،
تون اِڪ منهنجو هاهه امير!
بخش ميڏي تقصير!

روز پڪاريان ساڄن! توکي،
روز وهايان اکيان نير!
بخش ميڏي تقصير!

ڳوڙها منهنجا توکي ڳائن،
آ! مون ۾ لڄ اچي زنجير!
بخش ميڏي تقصير!

معافي ڏي ٻـڪاري نؤري،
هن دل ۾ آئيمي درد جا چير!
بخش ميڏي تقصير!

تيڏا نام سڌاريندا

ڏيکه نه دلبر! ميڏا قصوُرا،
تيڏا نام سڌاريندا!
بخشيند هار ميڏا گناها،
تيڏا رحم نهاريندا!
ڪشتي ٻڏاٽي، ساگر ڀاري،
تيڏا فضل سڌياريندا!
جنم جنم کان پياسي، پياسي،
تيڏا پيار پياريندا!
اَڄ تاروُ آنڌ تري نه ڄاڻان،
تهار تُهار آ! تاريندا!
ڦوٽ ڦوٽ آيه دوار تهاري،
چرڻن نوُري وهاريندا!

مت جائو پياسي!

رام نام کا، لڳا ميلا ميلا،
جڳ سارا سارا، کن کا کيلا!
أرجاه هنس پنڇي أڪيلا:
مت جائو نوري پياسي! پياسي!
ڌام آلک جي آهين ڌارا،
هٽڙي وٺي ڪرڻ وسارا!
أٿ جاڳ! جاڳ! موري پيارا!
مت جائو نوري پياسي! پياسي!
ڪين رکين کا إنتظاري،
ڪين ڪرڻ کا تون تياري!
ڪٿي لٺن جي ٻاري؟
مت جائو نوري پياسي! پياسي!
وهي ڪماء فقيران سنگ،
أتار آندر ۾ أکيران أمنگ!
رُوح لي چاڙهه وهي کو رنگ:
مت جائو نوري پياسي! پياسي!
ڪيون ڀي تون جڳ کا چيلا؟
دک سمورا ٿيا دنيا کا ٻيلا!
مانک جنم کر سهيلا:
مت جائو نوري پياسي! پياسي!

هيءَ گهڙي، هيءَ ويلا

هيءَ گهڙي، آهي هيءَ ويلا،
سمر سمر، سڀ جاءِ اَڪيلا!

هيءَ گهڙي، ڇو وقت وڃائين؟
ڇو نہ جاڳي جاڳي رام ريجهائين؟

هيءَ ڳهڙي آهي ويلا سندر،
ڇو نہ وهين تون وچ دل مندر؟

اَندر اَندر، آهہ چيتن ڌار،
اَندر اَندر، آهہ رُوح ستار!

اَندر اَندر، آهہ شبد جي باڻي،
ٻيمي ٻڪاري تہ نُوري لماڻي!

پرم پتا!

پرم پتا! تون جوت نواسي!
تنهنجي نرمل نام رهان روز پياسي! پرم پتا...

تنهنجو روشن ارج، راڄ اچي،
تنهنجو مهر حڪم، حڪم هلي!
هت سرشٽي سگل ساري،
جيئن اٿ سرڳ ڌام پياري! پرم پتا...

روزي رحم جي ڏي تون آسان کي،
معاف مداٻون ڪر مهر ۾ آسان کي!
شل نه ويچاريون ان جون مداٻون،
جي ڪين آسان سان ڪندا ڇڳاٻون! پرم پتا...

رک نه آسان کي گرفتار گناهن ۾،
ٻو ٻاڪ اچي رک ٻانهن ٻاجھ ٻانهن ۾!
نوري نماڻي راڄ تنهنجو،
تيج تنهنجو هميشه رهي!
تنهنجي پرم شڪتي، پرم جوتي،
جڳ جڳ ۾ هميشه جڳي! پرم پتا...

هرهنڌ تون

منهنجي اکين ۾ به، محبوب! چمڪين تون:
منهنجي چمن ئي، محبوب! مهڪين تون!

منهنجي دل ۾ به آهين، روشن تون، پيارا!
پوءِ ڪٿي پاڻ لڪائين، منهنجي اکين جا تارا؟

هرهنڌ آ! هر مڪان، اڪ تون ئي آهين:
پوءِ ڇو پيو ڇپائين، نوري پاڻ ڇپائين!

ڪر معاف!

ڪر معاف تون منهنجون مدائون،
ڪيم سي سڀ پيار ۾!
اونده منجهان آڇي تون اُتار،
اک مهر پنهنجي نهار ۾!
جيون جون لهرون ٿيون لڳن،
ساگر سندي سنسار ۾:
جي وساريم تن، ته ياد ڪيم،
سڪ سندي ستار ۾!
سيني اندر توکي سانڍيم،
جيون جي جيت هار ۾:
جهاز منهنجو ته پيو هلي،
سڄڻا! تنهنجي سڪسار ۾!
قصور منهنجا ٿيا ڪيترا،
پيار جي وهنوار ۾:
اوري ٿيءُ نه ويڳاڻي،
ڏس دل جي ئي دلدار ۾!

سڪ سوز سڏڪا

سڪ سوز سڏڪا، منهنجو ڪيس آهه،
اکين آب جي، ٽوڪي ٻرٿٽ آهه!

ڏينهن جي ڪم ڪار، ٽون وٺين ڪين وسري،
ڳر ڳر لڪائي، ڪوليم دري!

دل ۾ پڪاريم:- "اچهو ٽو اچين:
اچي ڪنج ڪٽيا، ٽو نيڻهن ۾ نچين!"

واه ڏينهن گذري، آهيان واڳاڻي:
ڪري ڪير آباد، هيءَ زندگاني؟

حسن وارو مکڙو، شل پل پل پسان،
شمع نور نوري، ڏسي ٿوءِ حيران!

گوالڻ جو گيت

ٻوٻان گهاگهر گُون جي گوالڻ تي!
ستگرو صاحب وڏو سڏي،
مدگان مهر گُون جي، سوالڻ تي!
ٻوٻان گهاگهر گُون جي گوالڻ تي!

ٻماسي دليون تہ ٻيئوں ٻڪارين،
ٻيٺاريان ٻائي گون جو، ٻيالڻ تي!
ٻوٻان گهاگهر گُون جي گوالڻ تي!

راليان جاڳي نهاريان، نهاري ٻڪاريان،
اڪ نام گُون جو، سهاڳڻ تي!
ٻوٻان گهاگهر گُون جي گوالڻ تي!

ڪٽي نوري نمائي، سڪ جي ستاري،
ڳايان راڳ گُون جو، رَٻاٻڻ تي!
ٻوٻان گهاگهر گُون جي گوالڻ تي!

اءِ ساقي سونهن وارا

هٿ ڏي هٿن ۾، اکين سين نهار،
ڀري پيار پيالي، اَڄ مون پِيار!
اءِ ساقي سونهن وارا!

رکي اُتم نه تولئه، ٻره جي هيءَ پِيڙا،
اَڄ آڄ تون آ! ونان رحم رِيڙا:
اءِ ساقي سونهن وارا!

سڄو ڏينهن تولئه، تاهيم هيءَ مالها،
ڏسڻ هاڻ تولئه، نيڻ ٿيا آهن آلا!
اءِ ساقي سونهن وارا!

وڃي ڏينهن ٻيو گذري، رات ٿي اچي،
نيڻ ليڪ تولئه، تو نيڻهن ۾ نچي!
اءِ ساقي سونهن وارا!

اچي ننڊ ٿي ڪين، اکين ۾ اوجاڳو،
اچي رات جو ڪر هيءُ روحرو سياڳو!
اءِ ساقي سونهن وارا!

اچي رات اڄ تون، چوڻن وهار،
لُڙي لهاري، آ! روحرو رڻار!
اءِ ساقي سونهن وارا!

فراق

فڪر اَٿم اَندر ۾ لڳو اَٿم فراق:
ڪڏهن اَڱڻ ايندين، ڪٿي قدم پاڪ؟
فڪر اَٿم ...

نياپي تنهنجي لئه، ڪانگل نهاريان،
اَچي ڪونه قاصد، ٻيٺي پڪاريان!
فڪر اَٿم ...

منهنجو ڏوهه ڪهڙو، جو نيند نه آوي؟
ننڊ اَٿئي سهاڳي، جي چرڻ تنهنجا پاوي!
فڪر اَٿم ...

ڪڏهن سڄڻ ايندين، تون ٻيٺي پکن ۾؟
ٻيو قرب ڪوني، اَچ تون ڪکن ۾!
فڪر اَٿم ...

اَچي چئو نه آڏيءَ، ننڊر ڪي نهاريان:
اوڪن لڪائي، چرڻن وهاريان!
فڪر اَٿم ...

سڪ سيج تي آڻي، اَچ ڪيئن سمهان؟
غم درد دل جي ۾ ٻيٺي گهمان!
فڪر اَٿم ...

اَچ منڙو وياڪل، آهيان آئيءَ ويڳاڻي:
تنهنجي گولي ٻانهي، آهي نوڙي نماڻي!
فڪر اَٿم ...

وڏو تنهنجو ڀاڳي

وڏو تنهنجو ڀاڳي،
منهنجي ٻيڙي نماڻي!

اَٿم صدق سائين!
تون رکپال آهين!

تڪا تيز اُڇن ٿا،
اُڇي ٻيڙيءَ لڳن ٿا!

ته به تون هلائين:
ٻُوڙيندڙ بچائين:

نه جوکو، نه لوڏو،
آهين تون ته اوڏو!

آسيس گهوران ٿي:
چرنن نمان ٿي!

وڏو تنهنجو ڏهار:
وڏو تنهنجو پيار!

نڌر کي سنڀارج:
رحم ۾ نهارج!

ڪر آس پُوري:
ٿيان تنهنجي تُوري!

جنماشٽمي

اَڄ رات گوپيون ۽ گڏجي اَچوا آ! جمنا ڪناري!
لهرن لطف ۾ اُڀي پـال، نند لعل وڃو نهاري!
مٿان ننڊ ڪريو اَڄ رات، آڻيو اکڙيون ۽ آليون،
جمنا ڪناري ۽ ٻرُ ٻرُ ٻيٺو ري! ٻولم ٻيالون!
اَڄ رات ڪالي، نينهن ۾ نرالي، سمجهه لڳ ۽ ناهي؛
آيو ٻالڪ، جمنا جي جل ۾، ۽ جڳديش آهي!
اَڄ رات جمنا سڀاڳي سموري، ۽ سڄڻن ۾ سُهڻي:
اَڄ رات اوندهه ۾ مٿڙا جي مُرلي ٻڌي!
اَوهين اَڄ نهاريو ۽ کهڙيو نظارو، ٻيو لهرن لڳي:
وسڻو جي اُڀي ڪاهن لي، قرب ۾ ٻيو پيارو ڪُلدي!
گڏ گڏ ٿين ٿيون، اُمنگ ۾ اُٿن ٿيون، ڏسي پيارو شيام؛
اوندهه ۾ لهرون، سڪ ۾ ۽ سهڻيون، اُٿي ڪن ٿيون پرنام!
لهرن جو هي لعل، اَڄ رات ٺوري، ٿي ور ور نهاري؛
نهاري نهاري، ٿي ڳوڙها ڇـ، جمنا ۾ ڳاڙي!

وڄن ٿيون ٽُوٽاريون

آج سڀي اَچن ٿا،
ڦرشتا نچن ٿا:
آءُ آءُ اَوتاري!

وڄن ٿيون ٽُوٽاريون،
اَسين پيا نهاريون:
آءُ آءُ اَوتاري!

سيارِي ۾ مهڪن،
پيا پهپ چمڪن:
آءُ آءُ اَوتاري!

پکين ۾ نئون راڳ،
آئي دل سجاڳ:
آءُ آءُ اَوتاري!

مٺن ٿِي تو ڏيکا،
آج پڇن ڪي ورڪا:
آءُ آءُ اَوتاري!

سڀاڳِي ٿِي نُوري:
تـي آس پُوري:
آءُ آءُ اَوتاري!

نندلالا

آج پڌاريا پريتم نندلالا،
پريم ڀڳتي پاليا پريم والا!
شيام سندر آج آيا آيا!

آج پنهنجا آ! ڪنول آيا،
باغ بهاري آ! ونڪل آيا!
شيام سندر آج آيا آيا!

آج چمن چمڪي گلزاري،
جون چڙهائون ڦُولن هاري!
شيام سندر آج آيا آيا!

ڪيڏي ڪيڏي ڪمل نرالي،
لصوار لبادي جهونس والي!
شيام سندر آج آيا آيا!

جالب جلوه دکايا،
آج نوري نُور الاهي سمايا!
شيام سندر آج آيا آيا!

هي سِرِ شيام مٿان صدقو

لوڪ چوَن آهيان ٻوري ٻوري:
ڪين ڇڏيندا هيءَ ڇوري ڇوري!
آهه لطف تنهنجي جي اوري لوري!

هي سِرِ شيام مٿان صدقو!

روئي رڳيندس، رت سين چولي:
تنهنجي در جي آهيان گولي!
تو بن ڪاڻ ٻي ڪا ٻولي:

هي سِرِ شيام مٿان صدقو!

آسمان ۾ چمڪن پيا تارا تارا:
پيا چمڪن چمڪن ڪڪر ڪارا!
تن کي رات ڏيئي نهارا!

هي سِرِ شيام مٿان صدقو!

تعب نه نيڻن ۾ آهي:
روُهرو جاڳي توکي ڏيائي!
ڪڏهن اَچي توکي ٻاڳي ٻائي؟

هي سِرِ شيام مٿان صدقو!

هتڙا نوُري اَتم آ! خالي:
من مسڪين، تون جڳ والي!
ڪر نوُري دل هيءَ منهنجي ٻيالي:

هي سِرِ شيام مٿان صدقو!

در ڪي داسي

تيري ڪمل چرن ميري متُرا ڪاشي :
تيري نام نڌان اَلکھ اَبناسي !

ڪيا ڪرون مندر، ڪيا ڪرون مالها ؟
مئن تو موهن ! تيري جنم پياسي !

ڪيا ڪرون ڪانا، ڪيا ڪرون پينا ؟
دم دم ديالو ! مئن تيري آسي !

ڪيا ڪرون دنيا ڪي مال خزانا ؟
چاهتا هون اِڪ رحم ڪي راسي !

نُوري نماڻي عشق اداسي :
هردم سمجهنا ! تيري در ڪي مئن داسي :

ٻرندابن والي

مينهن وسن، ٻجليون ٻرقن،
ٻرندابن والي آئو آئو!

ليڪن طوفان تکا، ٻُراٽا ڦُڪا،
ٻيهي ٻوئتم آڱڻ ۾ آئو آئو!

چنڊ تارا، ڪڪر ڪارا،
رام رتن مٿن پائو پائو؛

آيا مينگهه موچارا، نينهن ۾ نيارا،
ٿيو منهنجو جم سجائو سجائو!

طوُفان لڳا، سيءَ ۾ سَنياسين،
مهر ۾ ستگر ديپ جڳائو جڳائو؛

وڏ وڏ مکڙو موهن جو چمڪي،
نوُري ستگر ٻاڻ ٻڌارئو ٻڌارئو!

گرو ڀڳتي

پنهنجو پاڻ ته مون وساريو،
مايا کي مون وڏي ڀاريو!

لهو مايا جي آئـي آئي:
جڳ جوڙي جي ته ڪيم ڪمائي!

هو سڄڻ مون کي ٻيڙيءَ چاڙهيو،
ٽار منجهان اَچي مون کي ٽاريو!

گُرو ڀڳتي سا ئـ آهي ٻيڙي:
چڙهه تون ڦوري، ڪر نا ديري!

ڪئسي ڪرُون؟

ڪئسي ڪرُون موري ڪنهيا! تيري پُوجا؟
پريم بنا نا پوڄڪ ڪو دُوجا!
نا ڪوئي پوٿي، نا ڪوئي پستڪ جانُون،
پريم بنا نا ڪو گرنٿ پڇانُون!
نا ڪوئي باجا، نا ڪوئي ستارا،
اِڪ تيري طلب هه، تن ڪا تنبُورا!
واس نه ڪوئي، نا ڪوئي ڌُوپا،
ڌيان ڌرُون اِڪ رُوپ اَنُوپا!
ٿُوري نماڻي نا ڪوئي ڀيٽا،
درويشان در ڪي راکون رِيتا!

دين ديالو

دين ديالو ! سد ڪرپالو ! ڪر مون اِڪ اَحسان !
سنت جنان جو تن مون کي ، ڪر تون ئي دان!

اِڪ ديا ، جا سڀ ۾ اِڪ ڀسي ،
ٻي نه غرابي ، وچ من وَسي !
ٿيون روز رهي تنهنجو ياد رحم ،
چوئون دل ۾ رهي ڳوندر غم !

ڀڄون سڀ رڳو تون منهنجو پاڪ ،
ڇهون ڏي ديا جي در جي خاڪ !
سنتون مون کي ڏي سنتن شيوا ،
آئون ٿهان ڪري ونان مهر جا ميوا !

نا ٿيون ٿوري نماڻي رَس هري نام ،
ڏهون ڏهاڙي رڳ مون جوڻي ڏام !

ديواني

دلبر! درد تنهنجي، ڪئي دل ديواني؛
تنهنجي صورت ٻر تيڙس مستاني!

تنهنجو طلب جو، ڪٿي پيئي قِران،
ٻولن جي ٿي پياس ۾، منڙو تڙپان!

در در ڀائي پياس، ٿي ٿواهه رُلان؛
پڇان پيئي پيئي:- "ڪٿهن ملان؟"

شهرن ۾ ملڪن، ملي نـا نشاني؛
تَن ۾ ۽ مَن ۾، آتـم ٻهانـي!

آئي نوري آهـي، لهرون لتاڙي؛
حبيبن اَچڻ لئه، وٺي نهاري!

اٿ ! جاڳ ! وڻجارا!

اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !
ڪوڙا سڳل پسارا !
اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !

ڪهڙو وڻنو ڪوڙن واپار ؟
ڏوڙ ڪمائين ، ڪوڙهه وسار !
اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !

مايا مڃيل پاڙ مُڃهائين :
ڪين تو ڪڏهن رام رجهائين :
اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !

وسارين وطن اَمر ڪوٽ ،
ٿي سجاڳ ، هاڻي موٽ :
اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !

ويسو جو ڪوڙن واپار ،
ڪنا ڪوڙن لون ڪوڙ پندار :
اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !

تو ري وڻجاري وڻي پڪاري ،
رهم م ڏُهرو ڏُاري :
اٿ ! جاڳ ! وڻجارا !

برندابن واسي

هيري جهڙا جنم اَمولڪ، هٿ نه آوي ٻياري!
رام رٽن تون ليهه، مت ڀاڳو ٻياسا ڙجي!

وچ بزار اَڄ سنتن جي ڪو، کُلي آهي
سڪ وارن کي موتين جي مالا ملي آهي!

غفلت ڇوڙ، چڱ غير گماني، اَڇي ڳول تون ٻولم گلي
ڳالهه ٻجهي مون نه ڪنهن سان ڪـــونه سلي

گوڪل هتڙي، متڙا هتڙي، هتڙي تيرٿ ڪاشي
ناهي ٻري ٻارل لوُري، هتڙي آهي برندابن واسي!

ٻالڪ ۾ ڳولي ڏس تون ٻالڪ

ٻالڪ ۾ ڳولي ڏسُ تون ٻالڪ،
آندر ٻولي ڪير ٻچالڪ!
ٻالڪ ۾ ......

هٿ هٿ ڇو پيو پيارا ٻڌڪين؟
اکين ۾ ڇو عيش ۾ اٽڪين؟
ٻالڪ ۾ ......

ڪير تون آهين سچالڪ، اَءِ هنسا!
ڪٿان تون آهين، ڪهڙي ديسا؟
ٻالڪ ۾ ......

هت آهين پيارا، تون ڪهڙي ڪناري؟
اکيان کول ڏس ڪير نهاري؟
ٻالڪ ۾ ......

ڏام آلڪ جا ٻَڌو تون کول:
رام نام آ! ڏوري ٻول!
ٻالڪ ۾ ......

گناهن جي ڳٺڙي

گناهن جي ڳٺڙي، تون منهنجي جلاءِ،
سچا سائين! منهنجي، ٻيڙي ۾ تون آءُ!
وچ سير آهي، ٻوڏي هيءَ ٻيڙي،
سچا سائين منهنجا! ڪر ڪين ديري!
وڃايا سال گذري، ڪيم ڪين تياري:
ٻو سنگت تنهنجي ٻن، نه ٻي ڪا پياري!
هلان پٺيءَ حاڪم! ڪناري ڪناري،
اڪ رحم تنهنجي ڏي، نهاري نهاري!
ڪيم ڏوه ڏاڍا، آهيان آءٌ گنهگار،
ته به پيارا! هٿن ۾، آهي سڀ جي سنڀار!
ڏکيون جي سنگ ۾، مون کي روز پاڙهه:
منزل نه منزل، مون کي روز چاڙهه!
اکيون تنهنجي رحم نه ننڊ ۾ ستيون،
اڙي ٻي پيون چمڪن، بندر جون بتيون!

جيون جو ڏاڳو

جاڳو! جاڳو! موري پياري جاڳو!
سنڌن ڇولن ٻڌو جيون ڏاڳو!
ننڊ ننهي ۾ کهڙي آهيو؟
آهه اوهان ته وطن وساريو!
لڙهي وڃو پيا کهڙيءَ لهر ۾؟
ڇو نه اچي وهو ٿا مهر ۾؟
آليون اکيون ۾ ڪريو ڇو نه اکيون؟
پر ننڊ ڇڏڻ سي نه ڪين سکيون!
ڏاڍو ڪال ڪيو ملڪ آهي ساري
ڪوڙا جهانا، هي سگل پيارو!
ڏرلپ ڏيهي، ڪريو سفر سڄايو،
واسر ۾ وڃنا وقت وڃايو!
سمند جنان کي در آئو آئو،
ڇون ڪمل ڏوڙ لڳن لڳايو!
سنڌ جنان ٻاجهه پيڙيءَ چاڙهن،
وهاري وهاري، مهر نهارن!
اوُري نماڻي نه پياس پڪاري،
سمند جنان ان پيو ڪير تاري؟

صورت

اول سائينءَ صورت پنهنجي ،
ٻي سڀ صورت ٻوءِ پيارا !
اَول سائينءَ ......

گهوٽ ٿي تنهنجي گهر ۾ آئو ،
اَکڙيان کول ڪر ڏيک ديدارا !
اَول سائينءَ ......

آڳڻ ولهي ٿيو توکي تهاري ،
ڪيهس تهارين چنڊ ۽ تارا !
اَول سائينءَ ......

لال پٽار تي ولدو ٻڪاري ،
ڏس نينهن آتس نيڻ نيارا !
اَول سائينءَ ......

ٻي ٻي نام نشي ۾ چڙهه ٿون ،
ٻوءِ ڪدل کپائي ڏس اسرارا !
اَول سائينءَ ......

ٽوري نماڻي موج ٿون ماڻين ،
تنهنجي سيني اَندر وڃن نغارا !
اَول سائينءَ ......

اِڪ ڪٽو ڪِريا جو ڪافي

"آهيان آنءَ ڪهڙو؟" پڇيو مون ڪان ڇو، اَءِ پيارا؟
"در جو خادم!" "اَوهين ڪير؟" "نينهن ۾ نيارا!"
ڪوليو آسيس جا ڏتارا:
اِڪ ڪٽو ڪريا جو ڪافي!

گهٽيءَ آنءَ گهميو آهيان آ! گرجا، مسجد ۽ مندر:
ائي اِڪ پياس آهو آهيان؛ آتر جهاڳيا سِنڌوُ سمندر:
ڪريان دلدار دل اَندر:
اِڪ ڪٽو ڪريا جو ڪافي!

ڪي مذهب ۾ آهيان مان، نه ڪائي ذات پياٽان مان!
دُنيا ۽ دِين جا ڌنڌا، ڀئي نوُڙي وساريان مان!
ضل تنهنجو نهاريان آنءَ:
اِڪ ڪٽو ڪريا جو ڪافي!

کول دسمي دئار

ديا ڪر، اَچي کول، دَسمي دُئار:
کولي کولي پنهنجي مندر ۾ وهار!
سرت کي، اَءِ ساجن! شبد ۾ تون چاڙهه:
چاڙهي چاڙهي چاڙهي اکر اِڪ سيڪار!
سنتن سماگم، وتــون رحم روُحاني!
هِت ڪال چڪر ۾، سڀ ڪُجهه آهه فاني!
سنتن سماگم، اَسان ڪــي للڪار:
سڦل جنم ٿئي، ڪري هي ديدار!
فاني هي سڀ ڪجهه، هيءَ ڪنچن ڪايا،
فاني هيءُ منڊل، موهني هيءَ مايا!
اَءِ جادوُ گر! اَچي لڳائين ڪــو جادوُ:
قدمن ۾ ٿوُري ڪرين تون تــه قابوُ!

ٻانڌ ڳچيءَ ۾ ٻايان

آنءُ ڪولي توُن ساجن سائين،
ٻانڌ ڳچيءَ ۾ ٻاهان پايان!

ڏوب جي ڪوٺيءَ ۾ ويهي ويهي،
اڪ صوُرت تنهنجي ڌيان ڌيايان!

گليءَ گليءَ ۾ ڦرندي ڦرندي،
وات تنهنجي آنءُ ٻڇايان ٻڇايان!

ٻڪي اُڏامي پا ٻشب اُڇامي،
اڪ تنهنجو نام ٿي ڳايان ڳايان!

رات اَچي نيڻ نيڻ نچي،
تصوير تنهنجي لڳن لڳايان!

منهنجن ٻکن اڪ وار اَچين توُن،
زنده جوت، جوت جڳايان!

مينهن جي مند ته موٽي آئي،
ولني درد جا دوُنهان دکايان!

ڏوُري آب اکين ۾ آڻي،
جاڳي جاڳي مڇ مچايان!

وچ ويران

پياس پرڀوجي! تيري چرنا پائون،
پل پل پريتم! پَل جائون جائون!
ڦِرت ڦِرت چڪر سنسار،
مئن تو ڀکاري: مانگون مهر نِهار!

نا ڪوئي ڪَرما، نا ڪوئي ڌَرما،
پائون پريما، پنج ورنا!
ورنا چار تو ڪُٽ آڌِيا،
ڦوٽ نهاري، مجهه ڪَر دِيا!

شوڳه نه چاهون، نا ڪوئي شڪتي:
سِدي نه مانگون، نا ڪوئي مُڪتي!
اِڪ يه تمنا، سب ڇوڙي چنتا،
تيري پريم سدا هوُن پاڳل ونا!

وچ ويران مئن هوُن اَڪيلا:
نين نوُري ڪول! دهڪه سهتن مِيلا!

مت جائو ڙي پياسا!

سک ساگر ۾ آکي،
مت جائو ڙي پياسا، پياري!
اب سک نرمل سوئي پاوي،
جو من کي ماري، ماري!
مت جائو ڙي پياسا!

اٿ جاڳ پياري! جب نام سوپلا،
پي پي پياري! يه امرت ويلا!
مت جائو ڙي پياسا!

غفلت ڇوڙ، ديک سنتن ميلا،
جگ سين جاوت، اِڪ اِڪ اڪيلا!
مت جائو ڙي پياسا!

روز ٻهت هه امرت ڌارا،
ٻولت ٽوري سگل سنسارا!
مت جائو ڙي پياسا!

قبول ڪندين ڪڏهن ؟

روئي روئي رات گذاريم،
ٻاڪ ٻڌين لئه وڃي ٻڪاريم!
قبول سهڻا! ڪندين ڪڏهن ؟

ٻاهيون ٻره جون وڃي سي ٻاريم،
تن ڪٺي تولئه نهاريم!
قبول سهڻا! ڪندين ڪڏهن ؟

چمن ۾ تولئه چاهه سو چاڙهيم،
دل ۾ تنهنجو ڌيان سوا ڌاريم:
قبول سهڻا! ڪندين ڪڏهن ؟

ڏوري نماڻي نينهن نيو وهايم:
ليڪن سڄڻان هنجون هاريم!
قبول سهڻا! ڪندين ڪڏهن ؟

مندي مندي

ميري آهيان مُورک آهيان، ٻي مک آهيان مندي مندي،
موري قصورا نہ گھڻيري، آهيان گناهن ۾ گندي گندي!

ڏوه ڪيا اَلم ڏاڍا ڏاڍا، جنم جنم جا اَٿم وڪار،
ٻاٻين ۾ مهاٻاٻي آهيان، گناهن ۾ آهيان گرفتار!

جنم جنم جا ليپ لڳل، سي گنگا جل سان ڪين لهن،
ڏوه منهنجا، منهنجون ڏنگايون،
ڏنگہ دنيا جا سي ڪٿن وڃن؟

تو ٻن ساجن سائين منهنجا، ڪير ٻيو جا معاف ڪري؟
دل جا، من جا داغ اُونها، تو ٻن ڪير ٿي صاف ڪري؟

دل ٿي، دل ٿي ٻار اَٿم، سو تو ٻن ٻيو آ! ڪير لاهي؟
آهيان اَڪيلي، آهيان مئلي، تو ٻن ڏُوري منهنجو ناهي!

ٽوڊر آزي

ٽوڊر سڄڻا! آهه آزي آزي،
تيءَ نماڻيءَ تي راضي راضي!
اوکو پنڌ پهاڙن بازي،
پر سمجهي ڪير هيءَ سازي سازي؟
ڪرم ڪتيب ۾ آئم وسار،
اَوگڻ منهنجا نا ويچار!
لطف سين لنگهائين پار،
هيءَ جڳ سارو آهه ڦندي ڦاسي!
هن جڳ جهنگل ۾ جوڳي جهڙي پيا،
هن دنيا دؤر ۾ دانا ڪري پيا!
پير فقير سوين سي مڙي پيا،
مهر بنان تن هاري بازي!
تنهنجي سنگ بنا،
تنهنجي رنگ بنا،
مهر اُمنگ بنا،
ڪيا ڪرُون تيرٿ ڪاشي؟
سوگهو جهل مون سپاجهل سائين!
ڇو نه تُو مون تي مهر رنگ لڳائين!
رڻ پٽ ۾ منهنجو هڪ تون ئي آهين،
دنيا ٿوري آهي ڏوکي بازي!

فقيرياڻي

ڪري احسان اچ مونتي، سڄڻ مون گهر گهڙي آءُ:
مدا! مايوس دل اندر، اچي پنهنجو روح تو لاءُ!
سياڳي ٿيس فقيرياڻي!

فضل پنهنجي ڪري مون صاف، مدا! تو راز سمجهاءُ:
ڪٿي دل شاد ٿو دلبر! عجب چمڪو اندر آءُ!
سياڳي ٿيس فقيرياڻي!

سرور دل جي ۾ هاڻي، ڪمل گل ڪٿن پيو چمڪي:
رهين لمعه ياد پيو پيارا، ڪمل مکڙو نوري چمڪي!
سياڳي ٿيس فقيرياڻي!

ٻيڙيءَ وارا

لطف ۾ پار لنگهائج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!
مهر نظر سين ئي نهارج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

ٻيڙي تنهنجي آهي ٻاجهه جي،
نڌر نماڻي نه وسارج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

پتڻ آئم ڪين ڪي،
مهر ۾ مون کي وهارج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

دهشت آهه درياهه جي،
ٻاجهه ٻانهن ۾ چاڙهج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

تکيون لهرون تيز لڳن ٿيون،
اوڳڻ تون نه ويچارج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

ڪڪر ڪارا، طوفان تکيڙا،
ٻيڙج تون ٻالج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

ٻڌ ڪري ٻيٺي تڪجي آهيان،
رحم جو ٻاڻي ٻيڙارج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

نوُري نماڻيءَ اک آسرو تنهنجو،
ٻوُ ر بندر پهچائج! راڻا، ٻيڙيءَ وارا!

صورت جو سردار !

اَڳڻ اَسان جي اَڄ اَچي ٿو :
ڪِشن صوُرت جو سردار ٿِي ٿو :
چندن چرڻ چاڙهيان !

مٺڪ اَکڙين ۾، ڪريان ديدار :
شيام جا وار نه گهنڊيدار !
چندن چرڻ چاڙهيان !

صبوح ۽ شام، پرڀات ۽ رات،
اِڪ تنهنجي، تنهنجي وائي وات !
چندن چرڻ چاڙهيان !

جاڳي جاڳي اِڪ ٿو نهاريان،
رامَ ! رامَ ! اِڪ ٿو پڪاريان :
چندن چرڻ چاڙهيان !

هن گُليءَ اَڪيليءَ تنهنجو جادوُ آهي :
مست ڪري : تنهنجي مرلي ڪاهي :
چندن چرڻ چاڙهيان !

لاهوتي رنگ اَچي روُح رچاءِ !
اَچي تُو رِيءَ ڪي اُون نِر ۾ ناءِ !
چندن چرڻ چاڙهيان !

گھايل

هي باغ بہ تنهنجو، تون مالهي لاثاني،
هي پُشپ بہ تنهنجا، مان بلبل ديواني!

اَچي وڻ تي وهان، آ! وڃي نهاريان:
پُشپ نهاري، تنهنجو راڳـ چاڙهيان!

چمن جي سونهن ۾ ٻيو ڪير چمڪي؟
مکڙين جـي موج، ٻيو ڪير مهڪي؟

هيءَ بلبل تہ بلڪل اَليٽي پُلهان:
وساري ٻاڻ تـي آهـي مستان!

ڪجهہ ڪين ڄاڻان، تنهنجي لاءِ ٿي لڇان:
ڏيندهن راس پُشپ جي سونهن ٿي پهان!

نڪي وڻ تو سمجهي، نڪي وڻ جون ٽاريون:
نڪي پُشپ سمجهن، اُلاريون تو کهڙيون اکيرون!

دل درد پائـي، وڃي آنءَ ڳايان:
مواقن قهبيل نوُري، گهايل آنءَ آهيان!

ٽو واسطي!

هي دل تخت،
هي روحاني تخت،
سڀاجهل! ٽو واسطي!

هي ڌيئن جو سڀ ڪم ڪار،
هي رات جو عشق آزار،
ٽو واسطي!

نيڻهن نيڻن مان وهي جو آب،
هي ڀڳل دل جو رباب،
ٽو واسطي!

هي شب روز انتظاري،
دک درد مونکي آهي ٻماري،
ٽو واسطي!

هي اکين ۾ اوجاڳو،
هي سڪ سور سڀاڳو،
ٽو واسطي!

هي دل چمن جا ٻهپ ٻيارا،
هي روح آسمان جا تارا،
ٽو واسطي!

توُ ري نماڻي ڪري قربان،
ٻياس ۾ هي ٻران ٻران،
ٽو واسطي!

ٻي بقا جي باغ ۾

اَءِ هشيار حُب وارا! ٻري ڪئين آهين !
هن مايا سرووَر ، ٻيڻا شال پالين !

هيءَ جيون سموري ، ملي آئيشي امداد:
ڪري خرچ قرب ۾ ، ڪرين حال آباد !

سمورو هي سنسار ، عجب آهه اسرار:
ٻي بقا باغ چمڪي ، اڪ اُنهو ئي پيار!

رنگن ۾ روُپن ۾ ، اڪ ٻي رنگي ٻيو رمي ،
رام شيام نوُري ، ٻيو ڇم ڇم ڇمي !

تنبوري جي تار

تنبوري جي تار تي، ڳايان تنهنجو پيار!
جڳ سارو جهُونو،
اڪ تار تنهنجو ميٺو!
تنبوري جي تار تي ......
ڏاڙهون آ! پڳل،
صورت تنهنجي لڪل!
تنبوري جي تار تي ......
مکڙو تنهنجو آهيان،
اڪ ٽوڪي تي نهاريان!
تنبوري جي تار تي ......
آئم پياس ڀل ٿران،
اچي تنهنجي در تي مران!
تنبوري جي تار تي ......
تنهنجو مکڙو، مان تنهنجو پڪاري،
سڄين شال منهنجي پڪاري!
تنبوري جي تار تي ......
سڄين شال داڙهي وڳاڻي،
پڪاري پيئي ٽوُري نماڻي!
تنبوري جي تار تي ......

تو بن ڪيئن جيئان ؟

هُن پار، هن پار، جمنا ڪناري،
آهي ڪير؟ آهي ڪير؟ ٻيو تو نهاري ؟
پيار ڀريو ڀريو ٻنڀاري:
تو بن نوُري، ڪيئن جيئان؟

مٺو آهه آواز، تنهنجي ٻنسي ٻڌان،
آئُن ٿيون اڪيرون، ڪيئن تو وٽ اچان ؟
تنهنجا ڀيرو ڀيرو ڀڪڙيان:
تو بن نوُري، ڪيئن جيئان ؟

خبر توکي سڄڻا! ٿري ڪين ڄاڻان،
تو بن نا ٻيو ڪو، نه ٻيو ڪو سڃاڻان،
ڪيئن توکي توکي جهپيان ؟
تو بن نوُري، ڪيئن جيئان ؟

منهنجا راما شياما! مهر ڪر نهار!
منهنجي ٻاجهه ڀرڻيءَ، نظر ڪي تون چاڙهه!
ته آچي پايان ديدار:
تو بن نوُري، ڪيئن جيئان ؟

هُن پار

سرتيون! هتي ڪٿي ترسان؟
هن گهر آءُ ڪٿي وهان؟
مُوليءَ ٿي ڳائي پيو:
مٺو ٻار پياري پيو:
لاهُوتي سڏي پيو:—

”آءُ ته هلون هُن پار،
جتي عرش تلا سج تار!
جتي چنڊ نه چڙهي ٿو،
نه پستڪ ڪو پڙهي ٿو:
جتي آليون اکيون اکهڙ ۾،
جتي پياسي نماڻا نير ۾!
جتي ڏن ڏاهه، نه ڏوري راس،
جتي پهچ نه، ڏاهه ذاتي،
جتي جوڳي جلن ٻاهه ۾،
پولاعم پسن ڏاڍهه ۾!“

سمر سمر سک پايا

رام نام سمست جهان کا ٻيڙي :
آئو، اَندر آئو ، ڪرو نا ديري !
رام نام آها ميري :
تُوري سمر سمر سک پايا !

رام نام اُوندهہ پرڪاشي ،
رام نام موري تيرٿ ڪاشي !
رام نام پاوھ پد اَبناشي :
تُوري سمر سمر سک پايا !

رام نام سنتن گهر پايا ،
رام نام پڪڙ ، ڇوڙ مايا !
رام نام اَمرا پد پايا :
تُوري سمر سمر سک پايا !

اَچي ڪير پيو؟

اَچي ڪير پيو اَڄ آهي ڏينهن جهڙالو؟
ڪنهيا! تنهنجي ياد ۾، نيڻ نيڻ آلو!
اَچي ڪير پيو ...

نيلا ڪڪر ۽ نيلا پهاڙ،
پيا ياد ڪن توکي پريم پيارا!
چمن پيو ٿو چهڪي، نيلا گل نهارن،
تنهنجي اَچڻ لئه، شياما! پڪارن!
اَچي ڪير پيو ...

ٻرندابن جي ڪنج ۾، وڌون گوپيون ڳائين،
سڪ جون سڌارون، آ! ڪولي وڄائين!
آئي به ڪوئي آهيان، اُٿم اِڪ سڌار،
"شيام" "شيام" ڳايان، اَچي مون نهار!
اَچي ڪير پيو ...

ننڍي ننڍي آهيان، ڪٿي پهچ پيارا،
سمجهه، تو واسطي، نينهن ۾ نيارا:
اَکين انتظاري، ڪريان ڳالهه ڪنهي؟
لاهڻ پکن ۾ آ! نوُر جي لون ٿئي!
اَچي ڪير پيو ...

لاھوتين سان

ڏينھن رات، ڏينھن رات، ھنڌڙا ڪري،
ڀاڙن تي ٽوڪي ڏٺو مون ٻري:
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!
وسامي وسامي وڃي سموري ته رات،
ٻر اَندر رھي آھه، رھي اِڪ بات:
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!
سھڻي سھڻي، ٽڊاڏي ٽصوٻر،
اوُنھي اوُنھي، اَندر آھه اُڪير:
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!
آھي ڪير جو ڀيو روز ڀڪاري،
ڀنھنجي ٽينھن نيڻن سان ڀيو ٽو ٽھاري؟
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!
چڊٻان سڀ اَء سھڻا! سيڪي سھان:
ٻر گڏو گڏ ٽوسان، اِڪ ٽوسان رھان:
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!
اَھي اڪ ٽون دل ۾، ٻرٽم ڀيارا!
اَھي ڳاء ڪيمٽ ڀنھنجا، نينھن ۾ نيارا!
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!
وڃوڙا اَليڪان، اَٽم ٽو لاء سڌا،
آجا! ٽوُري! محبوٻرا مٺا!
منھنجي دل ته لڳي لاھوتين سان!

نه سو سک آهي، اميريءَ ۾،
جو ڇوڪري ٻئو فقيريءَ ۾!

ڀلا نا نا!

وڻني وائون ٿـولاءِ نهاريان،
ٽنهوُري ٽي ٽوکي چاڙهيان!

ڀلا نا نا!

سڄو ڏينهن ٽوڙي گذري ويو،
منهنجو مڙو ٿي ويا ڪل ٿيو!

ڀلا نا نا!

ٻلانا نا!

آهيان تنهنجي پريم جي پياسي،
تنهنجي در جي آهيان داسي!

ٻلانا نا!

جنم جنم ۾ ڀيٽي ڳوليان،
آهيان ٻوهان، ڀيٽي ٻوليان!

ٻلانا نا!

اندر چوري نه تون وسار،
ڪڏهن ڪولين ديا جو دوار!

ٻلانا نا!

آهيان ٻانڌي، تو لاءِ راهي،
ڦِري دَر دَر تو وٽ آئي!

ٻلانا نا!

ڀيٽا! تو لاءِ ڀيٽي ڀٽڪان،
ڀيٽي سڀئي سَهان سَنڪا!

ٻلانا نا!

جنم منهنجو نه ڪج ڪَوڙو،
منهنجو اَنجام رکج ٻؤرو!

ٻلانا نا!

چند روز

هلندو وڃن، حسن وارا! ڪهڙي راهه:
لُڏندو لنهندي، رڱ رڱ ۾ آهه!
ألا! چند روز!

سُهڻي بهاري، بلبلن جي لاف:
لالڻ! ليلا لنهندي، چالوڪي راف!
ألا! چند روز!

وڪڻ ڦُوب نوان، سهڻي ڪوماڻا:
ڦهوٻاڻي نوان، منهنجا حال نماڻا!
ألا! چند روز!

ألا! هي سنسار، سڀ آهي فاني:
ڪري ڪير آباد، هيءَ زندگاني؟
ألا! چند روز!

وڻن ڪمن لوڙهي، هي ڪم ڪاراون:
جؤلي جڳ جون موڙاون، لڳن نا پياراون!
ألا! چند روز!

واهي ڪنج ڪنڌيا، لنهنجا گهمڻ ڳاهان:
ڪمل چون لنهنجا، واهي آنءَ ڏيايان!
ألا! چند روز!

ورلاپ

والي واٽن تي ٽوڪي ڳوليان ڳوليان،
ٽوبن کيهن سان آندر کوليان؟
ٿيهڙي ٻولي، ٽوسان ٻوليان:
ٽوري رکہ ٽون قدمن ۾!

ڏاڍي لوڙ لڳي، آڻن انتظاري،
تصوير ٿيهڙي، آهي ٻوم ٻياري:
راتيان ڏينهان آهي زارون زاري!
ٽوري رکہ ٽون قدمن ۾!

آڏيءَ راه آ! نيڊ نہ آوي،
داسي ٻانڌ ڳچيءَ ۾ پاوي:
ٻيڻي گاوي، گاوي گاوي:
ٽوري رکہ ٽون قدمن ۾!

نا کوڙ ساڻي، نا حال ٻاڻي،
راتيان ڏينهان، حالت ساڻي!
مکہ ۾، دل ۾، اک ۾ واڻي:
"ٽوري رکہ ٽون قدمن ۾!"

واڪل ڏاڍي اکيلي آهيان:
ٻيٺي ٻچايان، کٿن ٽو ٻاٻان؟
کٿن ٻاٽ وڃايان؟
ٽوري رکہ ٽون قدمن ۾!

ٻنهل ٻيڇ ٻالو

ڊاڙي ڪري ڏيواني، ٻنهل ٻيڇ ٻالو،
وهندو ڀڄي آ! ڀوري، نه ائين موٽن تي جاتو!
ٻنهل ٻيڇ ٻالو!

آ! تو ڪڙو هليو وئو، جيڏي ڪري جدائي،
خبر ڪائي آئي، ڪٿي ڪو نيائو!
ٻنهل ٻيڇ ٻالو!

دل ٻ ليو ڇوڙي، اندر وئو آ! روئي،
ڳوڻن ۾ ڀيٽي ڳولي، اوڻهو هي نيڌهن ناتو!
ٻنهل ٻيڇ ٻالو!

ٿي دل وڇاري، اندر آڳ لڳائي،
ونهان درد ڏکائي، ڪسي حيشه جيانو!
ٻنهل ٻيڇ ٻالو!

نهل وئو آ! ڪاڏي؟ ڀيڄي ٻل ٻل پڪاريان:
ور نڙي نهاريان، ڏيان ڪنن ڏوراهو!
ٻنهل ٻيڇ ٻالو!

لاهوتي لنگهي ويا!

ٽنبوري جي ٽند تار تي ڳائي راڳجهائي ،
دردن جا دونهان دکائي دکائي :
وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا !

سڪ سوز جون ئي اکيرون آتاري :
نڌر هيءَ نماڻي نهاري نهاري !
وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا !

دري ڪو ايم جن لاءِ ، سي دلڙي ڏتارب :
ڪهڙي راز ساز ۽ روحرو رئاري :
وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا !

تن لاءِ نه روئي ڪيم پنڌڙو نه پنڌڙو ،
ٻو ڇلي ويا ڇوريءَ کي ٽڪڙو :
وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا !

ٽڪي ڪي نهاريائون نڌر هيءَ نماڻي ،
جا تن جي در تي اَيڙي ڏوٻياڻي :
وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا !

نه لوڪن اڳيان ئي ڪيچ ۽ ڪهان :
ٻو ٿو لي الله جي ٻهڻي ٻچان :
ڇو وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا ؟

اَءِ بلبل ! اڇي لوڪي ڪريان پڪارون :
اَءِ تارا ! اوهان کي ڏيان ٿوري تارون !
ڇو وڪڙي وڏائي لاهوتي لنگهي ويا ؟

عمر! ياد اچن ٿا!

عمر ! ياد اَچن ٿا وري اَڄ اَباڻا ،
وهن ليڙ جن لاءِ پيا ٿا نماڻا !

عمر ! تنهنجي باغن لڳي آهه گلزاري ،
پر منهنجن اکين ۾ اَٿيئي انتظاري !

بلبلون نہ باغن ڪن پيون ٻانيون ،
اَندر منهنجي روح ۾ اَٿيئي نہ راتيون !

تنهنجي محل آهيان، ليڊي آن ۾ باندي ،
وڇوڙي ۾ ڏاڍي رهي روز ماندي !

ساهه ساهه ۾ سڪ سمين تن کي سنڀاريان ،
تن جي ملڪ لاءِ ولني واٽون نهاريان !

غم درد جي هيءَ سٽن هل ستاري ،
چـوران لـادي، تؤري ٻلهاري !

صدا

صدا! ڏس تون اندر جي اکين،
اچي تون توڙ منهنجي زنجير:
پريشان حال ڏس منهنجو!

مصيبت ۾ صدا! آئي آس،
تنهنجن پيارن چمن جي پياس:
اچي جلوو ڏيکار پنهنجو!

پيارا! توکي ڪيئن پاري،
اچين تون آنءُ ڪيئن نباري!
ڏسي نوري حسن تنهنجو!

جاڳو جاڳو

جاڳو جاڳو، جوت جڳايو،
پد نروانـي، ڀاري! پايو!

دنيا ساري دک ۾ جلي ٿي،
دک ۾ ٻاهيون وِسايو وِسايو!

دک جا ڪارڻ آوديا ڀاري،
ڪامل مرشد آهي ساچو گيان سُڻايو!

گيان ملي جڏهن مهو مِلي،
مهو مِلي ته مَن کي ماريو!

مَن جي ماريو، ته مرشد دَر تَر،
ٻڪاري ڀڃي، ٻياس ڀڪاريو!

اُوري نماڻي ڪر ترت تياري،
رام رتن لاءِ روئي ڪر سعيو!

ربابي

ربابي اَءِ راڄن! ٿيان تنهنجي دربار،
مسڪين ڪي مَن، مِلي اِڪ نهار:
تنهنجا گيت ڳايان!

لڪل ڪنڊ مان مَن، ٿو ڪي نهاريان،
لوڪن لڪائي، اڪر اِڪ اُچاريان:
تنهنجا گيت ڳايان!

نهاري نهاري، ڳوڙها وهي ڳاڙيان،
لڪل ڏرب جا ڏول، انئين ڏال ٻاڙيان:
تنهنجا گيت ڳايان!

وڃن سڀ درٻاري، اَچي ٻوءِ نمان،
لوڪن لڪائي، چرن آنءُ چمان:
تنهنجا گيت ڳايان!

ٿولاريون شرناٻون، وڃي ٻيا وڄائن،
تصور تنهنجي، منهنجا نيڻ لڪائن:
تنهنجا گيت ڳايان!

چمي چرن تنهنجا، لڳن کي لڳايان،
آئين اکين مان، گنگا جل وهايان:
تنهنجا گيت ڳايان!

ڪري مهر موٽي، ڪنڊ ۾ وهاريان،
لوڪن لڪائي، نؤري نهاريان:
تنهنجا گيت ڳايان!

تون نہ وسار

آءٌ وساريان تون نہ وسار،
مهر پنهنجي ۾ من تون ٺار!
سال سارا ٿہ گذري ويا،
هاڻي آندر آندر آتش اُٿار!

جنم جنم کان آهيان پياسي،
پردا مايا جا تــون اُٿار!
چوراسي چڪر کان تون ڇڏاءِ،
ٿہ رحم پنهنجي ۾ تون نهار!

ڏي داسيءَ کي ڪرپا ڪٺو،
کولي کولي ديا جو دوار!
ڪوڙا ڌنــڌا سگل پسارا،
ساچا اِڪ هڪ تيرا پيار!

مهر تنهنجي جي منگتي مان،
رکہ نا نڌر کي پاڻ کان ڌار!
ڪوٽي ڪوٽي قصور منهنجا،
توڙي پاڻ ڏي تون نهار!

ٻاجھ ٻيڙيءَ ۾

ٻيڙيءَ وارا! مون نه وسارج،
ٻاجھ ٻيڙيءَ ۾ مونکي چاڙھج!
تو ٻن منهنجو ڪو نه ٻيو آهه،
ٻيهجي ٻيون ڏج ٻاهه!

ڪين اَٿم، ڪهڙو ٻيٽ ٺڪاڻ؟
ٻياس اَٿم ٻاجھ ٻيڙيءَ وهان!

اِڪ ٻاٽي سڄي، ٻيو تڪو طوفان،
نُور لهارج، ڪج اَحسان!

اِڪ سج لهي، ٻيو آهيان اَڪيلي،
چوري نه ڇڏجانءِ، اَٽڪي اَلبيلي!
اِڪ سير لکي، ٻي وٺل وهاٽي،
چاڙھج، ٻار لنگھائج، تُوري نماٽي!

ديد ٿئي

دِيد ٿئي درويش دي مُکڙو تو،
درشن ٿيا دلدار واه! واه!

چمڪ اکيان دي چوٽ لڳي آ!
الک اهو اسرار واه! واه!

چمڪي چمڪي نُور الاهي،
ليٽن نيڻن نروار واه! واه!

تن جي صورت سڀ جي مُورت،
ٿيو خاص خدا جو خمار واه! واه!

تَن کي تار لڳڙو ڀلائي،
ڳائين ٻره ٻزار واه! واه!

جلوي جمال تان نُوري گهوري،
آج مليا وڏڪار واه! واه!

رام جو ڏير

جاڳي جاڳي راتيان، منو رام رجھان؛
تن من هردي ۾، هري گيت ڳايان!

جڳ سارو جوڙو، رام ۾ وساريان؛
ڏهو بن ۾ وڃي، آنءُ واٽون نهاريان!

ٻوياس ٻوڙي ۾، آنءُ رام لءِ نهاريان؛
آليون اکين کي، رام ٻاٽي ٻيٺاريان!

نه ڏوري لڀاٽي، اندر سوُر سَليان؛
ٽڪو رام جو تيرِ، ٿي سيني ۾ جھليان!

نوڪرياڻي

ڏر ڏر وڇوڙي تنهنجي، آهيان آنءُ نه ماري،
اَکين ۾ اَڄ اَڪير اِنتظاري!
شڪائون ڪيئن اَڄ، سڏورن سکين سين،
اَچي هاڻ مل تون، موهن! هڪ واري!
پنڊ پيچرا مان پڇان پنهل لاءِ،
ڳَڻن ٿي ڳل ڳل ڪريان تو لاءِ پڪاري!
وڻن ڪان ٿي موڪليان توکي نيارون،
ڏنيون اَڄ ٿارن کي، ڏکيون ٿارون مواري!
شون تنهنجي سائين سپاجهل! آئي آهيان:
رڻ پٽ ۾ پوءِ، وڃي ڇو رڻارپن؟
اَڄ آس، تنهنجي در جي ٿيان داسي:
ڏاڍي پوس سين جيڪر پاپان مان پُهاري!
پوي پاڻي جيڪر، پرين! تو پيشارپان:
رهان روز راڳا! تنهنجي پيرن جي پياري!
جي ڏُري نماڻيءَ کي رکين نوڪرياڻي:
گهوريان گهوٽ! اوٽان، هيءَ دنيا دؤلت ساري!

نور خدا کا

عجب تماشا ديکيا ديکيا، اُن پاڪ پياري دا
اکڙيان جوت الاهي آ! رنگ يار نظاري دا!
نور خدا کا نانڪ شاه!

صورت اُن دي، صاف سڀالي:
ديکه ديکه هون حيراني!
نور خدا کا نانڪ شاه!

واه واه! واه واه! قربان تيان:
صدقي سهڻل تان جند جان کيان!
نور خدا کا نانڪ شاه!

شري رام: آرتي

سج، تارا روز پيا ٿا چمڪن،
ڪومل جوت پيا چنڊ مشڪن؛
ٽمڻ گهر گهر تنهنجو گڻ گان رهي،
تنهنجي پارس لئي اَهسان رهي!
هي رام! تنهنجو شل ڌيان رهي!

هن دنيا جي ٿا ٿوهن ۾،
۽ اندر اَندر باندر من ۾،
هن جڳ جي ميلي ۽ رڻ ۾،
تند تار تڪي آ! وڃي جا تن ۾:
سُمت اچي، شل گيان رهي!
هي رام! تنهنجو شل ڌيان رهي!

سنگت ۾ يا هجون اَڪيلا،
سنسار وهنوار يا وچ ميلا:
ڏک سک ليلا ۾ اڪ ڪيلا،
هيءَ گهڙي آ! هيءَ اي ويلا:
تنهنجي نام جو پريل پاڻ رهي!
هي رام! تنهنجو شل ڌيان رهي!

گرديو ڏيالو

گرديو ڏيالو، ڪريان آرتي،
خاڪ تنهنجي قدمن ٻاتي!
ڀڳوت تنهنجا در آهي ڏيا،
موري ٻيماري کي آهي دوا!
خالي هٿن ۾ جهليان آنءُ ٿالهي،
سمڪ ٽن جي ته آنءُ سوالي!
نيڻهن نهاريان اکڙيون آليون،
درشن پاڪر ٿين نهاليون!
ٻڌن مالها ٻوت ۾ چاڙهيان،
اِڪ نامُ سچ دي ٻياس ٻڪاريان!
سک ۾، سک ۾، آنءُ ڏيئڙو ٻاريان،
ڏيان جو وٽڙو اُن ۾ اٿاريان!
تيل ڏ اُن ۾ شرڌا جو ٽڪو،
ٻاجهه جي ٻاٽي منهنجو نماڻو ٻڪو!
مرشد منتر وَر وَر اچاريان،
صوُرت سچا دي آنءُ سنياريان!
مهر جي منتر ۾ سُرت کي چاڙهيان،
اَلدر چولي، آتم ٻولي، وڃي نهاريان!
نهاري نهاري ٻيٺان اَمبرت ٻيالي؛
توَري نماڻي سڌن در سدا سوالي!

فقيران موج ۾ گهرٽي

قيران موج ۾ گهرٽي، ٿيا مستان، ٿيا مستان!
راڻي هستي، آئي مستي، حسن هوُ هوُ ۾ ٿيا حيران!
فقيران ......

وڃائي پاڻ تن پهنجو، وڃائي تن سارو سنسار،
ڻي اڪ نوُر جي ۾ ئي، وحدت جو ڪيو وهدوار!
فقيران ......

ڪي هيڏانهن نڪي هوڏانهن، حيرت ۾ نهارن ٿا:
لي أولياء جي قدمن ۾، سچو صدقي وڪامن ٿا!
فقيران ......

ڪي ڪن ساھ جي پرواه، قرب ڪنڌڙو ڪپائن ٿا:
جمي چانئمڻ، چڙهي سوُلي، وڃي نوُري نہ پائن ٿا!
فقيران ......

نِرليپ رهون، نِشڪام رهون:
آ! ڀڳت ڪريون، تنهنجي داس رهون!
وچہ شيوا شل ته وشرام وهون،
سڀڪا ڏولڻ صبر ۾ سهون!

سُکہ ۾ ڏُوري ڏڪان رهي!
هي رام! تنهنجو شل ڌيان رهي!

پيٽر جاڳو

سُڻ پيارا! اڪ ڏوب ڪهاڻي،
ٿي ڳائي ور ور نوُري نماڻي ؛
محبوب مليو مون من مندر ۾!

پهاڙن پاس آڻهه واس پوي پوي،
اڪ اسرار عجيبن جو ڌيان ڌري!
محبوب مليو مون من مندر ۾!

صدوپ وڻ هيٺ اڪ ڏٺوسين :
درواش سچي جو ديدار مليوسين!
محبوب مليو مون من مندر ۾!

آواز هن جو هيڪڙو:- ” پيٽر جاڳو! پيٽر جاڳو!
ڪل ڪلاپي ڌيان ڌرپو! اڪ نام لي ڳاپو! ڳاپو!“
محبوب مليو مون من مندر ۾!

شڪرانا !

جڳ سارا سارا آنا جانا ،
ڪهان آيا ؟ ڪهان روانا ؟
ٹُوري ڪر شڪرانا !

دهس امر اکنڊ ابناسي ،
اکيان ڪول : ويکھ جم ڪي ڦاسي !
ٹُوري ڪر شڪرانا !

سنسار اسار ، ديکھ ساگر پاري :
ٻُوہس ٻُوہس ، ڪرو تياري !
ٹُوري ڪر شڪرانا !

نئون سال

نئون سال آيو، آڇي شل لهارِن:
رحم جي اکين سين، مهر ۽ وهارِن!
ڪري مسڪين لئي، شل هيءَ مهرباني،
رکين روز دلبر جي در دل ديواني!
آهي اِڪ تو وٽ، منهنجي هيءَ نيزاري،
دل کي تون ڏي دوستن دلداري!

صحت ڏي مونکي تون ۽ توفيق اُن جي،
ڏي دل جي تون محبت ۽ طاقت من جي:
نئين جوت تون اوت منهنجين اکين ۾،
نئين سِڪ سڄڻ لاءِ منهنجن ٻڪن ۾!
نئون ڏي صدق تون ۽ نئين شيام ڀڳتي،
نئون جوش جيون ۽ نئين شيوا شڪتي!
نئون ڪر، ڏي تون نرمل زندگي،
نوان ٻران، نوَ دان، نوَ ڌيان، زندگي!
نئين پريت ڏي تون غريبن ٻڪين لاءِ،
نئون درد دل ۾ ڏي تون دکين لاءِ!
نوڙي نماڻي ڪر ترت تياري،
سڄڻ جي در جي ملي ڌوڙ پياري!

رُوبرو

اَڄ ڀاس پريتم! رهان تنهنجي پاس:
ديا دوار تنهنجي جو، رهان ٿي ته داس،
تنهنجي رُوبرو!
تنهنجي رُوبرو!

منهنجا ڏوهه ڏنگا پون، ڪرين سڀ تون معاف:
پنهنجي سيتل گنگا جل سان ڪرين دلڙي صاف!
پَل پنهنجي مهر جي، پِيتا! روز پيئارين:
رحم ڀر اَهه راڻا! جنم جنم مون وهارين،
پنهنجي رُوبرو!
پنهنجي رُوبرو!

يہ ڀي گذر جائيگا!

ڏک درد جو آيو ڪاهي،
سمجهان ٿائين ته قائم ناهي:
يہ ڀي گذر جائيگا!

غم سارا ويندا اڏامي،
دل نہ اميد وڃي اجهامي:
يہ ڀي گذر جائيگا!

لڳي هلڪ ٿي، اچي طوفان:
سج روشني، آڻيندي آسمان!
يہ ڀي گذر جائيگا!

ور ور اهو منتر اُچاريو،
دل دکي کي ائين آکاريو:-
"يہ ڀي گذر جائيگا!"

"يہ ڀي گذر جائيگا،" سبق سو سکو:
جيون جي پستڪ ۾ سوني لکو:-
"يہ ڀي گذر جائيگا!"

جيون اوهان جي ۾ پوءِ ايندي سُگنڌي:
هر حال ۾ راضي، اهائي بندگي!
يہ ڀي گذر جائيگا!

اُٿيءَ آڌي اُڪيرن ۾!

ڇلي پيو هي چڪر جڳ جو،
متان تون موهه اَڏيو آهين!
رهي سڄڻ جي لئي سنگ ۾،
مهر تون ڇو نه ٿو ڪاٽين؟
جڳمڳ سارو ڍهي پيو ٿو،
جيئڻ، پيارا! جي تون چاهين،
وڃين ستگر جي چرڻن تون،
سمورو بار ڇو نه لاهين؟
گهڻا ڏينهن اِي خبر حالت هِن ۾،
هيئن تـــون هلندين؟
گهڻا ڏينهن هِن جدائيءَ آگ ۾،
پيارا! پيـــو جلندين؟
اُٿي آڌيءَ اُڪيرن ۾،
واهڳاڻي نُوري واڻي ڳائي!
روئي روئي محبوبن جو،
پتو دس ڪِٿ وڃي لائي؟

اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾

اَڄ رات سڄڻون! سا آهي پياري،
اَڄ رات ڪريان مان ٿو ٽرس پياري:
اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾!

مون لاءِ آڻو آهي، ٻيڙيءَ جو پُور:
دلبر جو در ناهه ٿـه دُور!
اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾!

ندي نيڻهن ۾ مولڪي نهاري ٿي،
رحم ۾ رالڙي پڪاري ٿي!
اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾!

خدا حافظ، منهنجي آهه توکي دنيا!
مهرباني تنهنجي، ميان شڪرانا!
اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾!

چمن! ٿي ڪي پُشپ پيارا،
روشن رنگ ۾ ٿمارا!
اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾!

اَءِ جهان! تنهنجي گَگن وچ باري:
ڪريان آرتي ڪٽي سوز ستاري!
اَٿم پهچڻو پرڀات پرديءَ ۾!

ويٺي رڙان

ڏوهہ نہ توکي ڏيان، راڻا!
ڪنهن سان اوريان احوال نماڻا؟
ويٺي رڙان پنهنجي حال تان!

وقت وڃايم ويٺي ويٺي،
ڪين پکن ۾ آئين پيهي پيهي!
ويٺي رڙان پنهنجي حال ٽان!

رحم ٽنهنجو سو نہ ڪين وساريان،
رات اچي نہ ويٺي پڪاريان!
ويٺي رڙان پنهنجي حال ٽان!

نوليپ سائين سهڻا! تون،
موري مالڪ مهروانا تون!
ويٺي رڙان پنهنجي حال ٽان!

ڏاهي ميار ڪا توکي ڏوکي،
سجدو سدا اَٿم يار! توکي توکي!
ويٺي رڙان پنهنجي حال ٽان!

ڪين سهڻا! ڪين جانم:
ڏا ڪمايم، ڪين ڪي پانم!
ويٺي رڙان پنهنجي حال ٽان!

ڏوري نماڻي تو در زاري زاري:
وڄهہ وڃايم هاڻي انتظاري!
ويٺي رڙان پنهنجي حال ٽان!

تو در

تو در منگتا لک هزارين،
آئون به لالڻ اڪ فقير!

تولئه توڪ لڳا سڀ لائق،
تولئه اکڙين منجهه اکير!

روئي روئي رات گذاريم،
بخش تون منهنجي القصور!

تو بن نا ٻيو ڪوئي سهارا،
تون اڪ منهنجو شاهن پير!

در جي خاڪ لاءِ خادم ڪي،
لي ٿوري تماٽي وهائي نير!

سرتيون! نه سوڳ ساٿ ۾ مٺڙو وقت وڃايو،
روڄڻ اَوهان جو آهه سڀ اَجايو!
اَٽم ٻهچڙو ٻرپاس ٻوڏي ۾!
خدا حافظ سڀن کي ٿي آکي ٿوري نماڻي،
ڪري آرلي ٿي اکين ۾ آڻي پاڻي!
اَٽم ٻهچڙو ٻرپاس ٻوڏي ۾!

خادم آهيان بي خبر!

خادم آهيان بي خبر، تنهنجي در جو ڏ آءُ خدا!
جند جان ۾ اڪ جلوو تنهنجو، رکُ نہ توُن مونکي جدا!

ڏايون ڏنگايون مهنجون آهن،
سي سهيڙي، ٻولڙا! ٻڪين!
سڀ ٻڌايون مهنجون بخشين، رحم ۾ مونکي رکين!

حڪم تنهنجي، حسن وارا! ڪين ڪي ٿي مان هلان،
معاف ڪر مهنجون مدايون، مهر تنهنجي ۾ ملان!

ڏس، مٺا! نہ ڏٺہ جون، جي تيون ملن مونکي ميارون،
ڏس فقط مهنجي درد دل جو، آهين تونهين اڪئي دارون!

ڏس، مٺا! تون ڪين ڪي، مهنجون مڙئي هي ڪچايون:
ڏس فقط ڪيئن روز ٿولئہ، دل ڪري ٻيئي دانهون!

وري نماڻي عيبن هاڻي، غم ڳونڌر ۾ گرفتار:
در تنهنجي جي آهيان داسي، سڻ ٻيارل! هيءَ پڪار!

ڏيکه نه موري !

ڏيکه نه موري اوڳڻ پياري،
درشن ڏيجي ڏيدار!

اوڳڻ موري نه ڪتنا جالي،
جتني تارا بي شمار!

مين ڪامي، مين اپرادي،
جتني هون مين اتني تهار!

ڪرم ڪٽيلي هون الٻيلي،
تون اڪ تو نهن بخشڻهار!

جَيسا نانءُ هوءِ تهاري،
ايسا اوڳڻ تون نه وچار!

مين سد تيري در ڪي داسي،
تون اڪ پيارا پران آڌار!

تُوري نماڻي در تي پڪاري،
تون راجن! ساجن! تون سردار!

مانجهاندي جو ماڳ

هيءَ جڳهه مانجهاندي جو ماڳ، ندي ڪناري ٽون ڇوڙ،
پره ڦٽيءَ پرڀات جو، پريتم سين ٽون اور!

پوپٽ پيارا ٽو ڪين ڇڏيندا، ڪين ڇڏيندا:
گولي ٿي ٽون گذار، ٽوکي هيڏهين ڪڏ ڪڍيندا!

روز پڪارج، روز نهارج، سڏڙو تنهنجو سڻيندا:
ٽوڙي حال ونڃيندا، هوءَ اچي ٽوسان هڪ ٿيندا!

دريءَ منجهان، دلبر!

مٺا! کول پنهنجي دنيا جي دري:
سڪ ۾، اءِ سهڻا! وڃان شل مري!

ٻڌن کان، اءِ پيارل! پٽي پڇاڻان،
لوڪن لڪائي، ڳوڙها وهائي ڳاڙيان!

قصور اَنيڪا، آهيان آءٌ گنهگار،
اَلم آسرو هي، لهين تون سنڀار!

دريءَ منجهان، دلبر! اچي تون نهار:
پيو ساگر لُڙ ري، مونکي تون ئي تار!

اَکر اَلف جو

اُٺيئي سڀ خاڪ، اَءِ خاڪي!
وسارين ٻـار، ڇو ٻاقي؟
رهيو ٻين نـام نڪو باقي:
ته اِڪ نام نه وڃجانءِ:
اَکر اِڪ اَلف جو پڙهجانءِ!

چڏي هـي ڦُل ۾ هنگام،
سچائج سانـت ۽ ستنام!
اَصل ڪان جو ڪيئه اَنجام:
سو ٻوسٽ ۽ ٿون پاڙجانءِ:
اَکر اِڪ اَلف جو پڙهجانءِ!

لاڳاپا لوڪ جـا لاهي،
هلڻ اوُري تـه اُس آهي،
جتي دل سوز ٻيو ڪاهي!
ته من ڪي ماري وڃي ملجانءِ:
اَکر اِڪ اَلف جو پڙهجانءِ!

اٿم آس تو لئه!

آٿم آس تو لئه، اچي تون نِهار:
مان پهچي سگهان نا، اچي تون پڪار!

آهيان وِڃي وارِيءَ ۾، اچي تون اُٿار:
اَکين سين نِهاري، اچي دل ڏِٺار!

وڃائي سڀ مُرليون، اچي مٽيءَ کي جيئار:
لهن ٿم ڳُوندر، اچين جي تون اِڪ وار!

وسري نه وسري، تو لئه طلب تنوار:
خدا! تنهنجي قدمن، سدا تو تان ٻلهار!

نوُري نماڻي، اُڄايل اَتيمي:
اَچي پِسار پنهنجو، پيارا! پيار!

درد دل

...ل تنهنجي دل کي، دلبر! دل کي آ! ديوانو ڪيو:
...هنجي صورت تان سڄڻ آلا! پاڻ مون پروانو ڪيو!

...هنجي پياس ۾، اي پيارل! اي سڄڻ آ! سونهن وارا!
...ب باغ زندگيءَ جو، هيءُ باغ مون ويران ڪيو!

...ڄون عجب مُرليون مٺڙيون، مُرليون مٺڙيون اندر ٻُڌي:
...ڙو منهنجو، حسن وارا! مٺڙو منهنجو مستان ٿيو!

...ر نگر ۾ آ! ونس مان، اکين اندر انتظاري:
...يءَ گليءَ ۾ آ! ڦوس مان، حال منهنجو ويڳاڻو ٿيو!

...و لُور ڇيءَ هاڻ ڪر ڪا، سڄڻ! مون تي، اي پيارا!
...ن درد دل ۾، درد دل ۾، حال منهنجو فقيرانو ٿيو!

عجب

عجب تنهنجو نام آهه،
عجب تنهنجو اسرار:
عجب تنهنجو راز آهه،
عجب تنهنجو پيار!

هرگز نہ لائق تنهنجي لطف جي،
مان آهيان،
فقط چاهت تنهنجي در جي،
ڇوڙ آن ۽ چاهيان!

توفيق ڏي نوُ وي،
تنهنجا گيت ڳايان:
تنهنجا ڪمل چرن پڪڙي،
آڇي توکي پايان!

نگر ڏي نهاريان

ڪڍي نيڻ نيارا، نگر ڏي نهاريان،
ڏکيا ڏاڍا ڏينهڙا، ٻوڙي ٻيڻي گهاريان!

پون ياد پيا وڻ، وطن جا سونهارا؛
گذاريان ٿي راتيون، ڳڻيندي ٿي تارا!

پون ياد نيلا، ڪڪر سونهن وارا؛
۽ ڏونگر ڏکيا جي، ڦليون ڪي پيارا!

پون ياد لهرون، سمنڊ جون تڪيون؛
ڪن جي ٿيون هيران، نماڻيون اکيون!

ڳليون ڳوٺ ڳوليم، ٿيون ٻوليون ٻوليم؛
نه هڪ ئي مليو، جنهن کي روح راز کوليم!

منهنجا مارو مسڪين، ٿي ڪان جدا؛
وڇڙيل وري شل، ملائي خدا!

زمانو آهه ظالم، اٿم حال ٻيڙو،
منهن اڄ نه موڙن، اٿم درد هيڙو!

رحمت خدا جي، ٻيٺي نوري ٻهان،
چڙهي سڀ چڙها، شل فضل آنءَ چڙهان!

هليو ويو!

آڏيءَ رات آيو، پريتم پيارو،
اَچي اُن ننڊ کي، مُهر ۾ نهاريو:
سُتل کي ڪين اُٿاريو،
نُوري هليو ويو! هليو ويو!
راڻو رُسي ويو، ڪٿي آنءَ ڳوليان؟
اَحوال اَندر جو، ڪنهن سان آنءَ کوليان؟
ڪهڙي ٻولي ٻوليان،
نُوري هليو ويو! هليو ويو!
سڄو ڏينهن گذري ويو، آئي نماشام،
پيا پڇندي پريتم، ڪٿ پايان وشرام؟
پل پل اَٿم اِڪ نام،
نُوري هليو ويو! هليو ويو!
دم دم پيئي، اُن لئه نهاريان،
هي گل ڪُومايل، ڪنهن کي ورهايان؟
اَندر دل جي ڏيکاريان،
نُوري هليو ويو! هليو ويو!
سڄو ڏينهن وڄايو، اَٿم اِڪ رباب:
وَر وَر اَکين مان، وهي پيو ٿو آب:
پر ملي نا جواب،
نُوري هليو ويو! هليو ويو!

گهران ڇا؟

گرداو ڇوڙن اکر اڪ اڇاريان:
هلمن واهي قرب ۾، ور ور نهاريان!

گهران ڇا؟ مان مڱتو: ٻاڪي پيار:
رحم ڏي، رحم وارا! رحم ۾ نهار!

هجان شال هردم، تنهنجي دوارو:
رکين شال رحم ۾، منهنجي آبرو!

حيران ڪيو!

جوڳي ويٺي جان ۾، اندر جوت جڳائن ٿا،
ويراڳ رکي اُو مَن ۾، پره جي باه ڏکائن ٿا!
رُوح ۾ رام رِجهائن ٿا:
تِن اکڙين نُوري حيران ڪيو!

تَن کي اُو تہ ڪن تار تنبُورا، تار تنبُورا:
موہ مايا ڪن ترڪ سمُورا، ترڪ سمُورا:
چمڪن تن جا نُور ۾ نُورا:
تن اکڙين نُوري حيران ڪيو!

مُحب جون مرليون، مَن ۾ وڄائن، مَن ۾ وڄائن:
ناد نفليون نيڻهن جون ڳائن، وو! ڳائن، ڳائن!
خاڪ ٿي پاڪ کي پل پل پائن:
تن اکڙين نُوري حيران ڪيو!

سوز جي ساز تي، سڪ اُو چاڙهن:
ٻي ٻـي نيڻهن جو پيالو پيئارين:
ورہ جي ورڪا اُو تہ وسائين:
تن اکڙين نُوري حيران ڪيو!

هردي اندر "هُو هُو" لائيون، لائيون لڳائن:
نام نرنجن جو نعارو اُو هلائن، پيا هلائن:
ڏکين غريبن کي ڇاتيءَ چنبائن:
تن اکڙين نُوري حيران ڪيو!

ڪاڏي ويو؟

سڀي پيار لئي جو نينهن وهائين نيرو،
ڪاڏي ويو، ڪاڏي ويو، لاهوتي فقير؟
اندر کي اچي آ! ارمل نينهن ڏناٺون،
لعبوري کي چاڙهي، سڪ ۾ رُلائون!
ڏسان آنءُ اَڄ لئي جو آسن آهه خالي،
وڃي آنءُ ڪِهان ٿي ڏ، در در تي سوالي!
ڏر ڏَر اچن ٿيون سڌڙن نهارون،
روئي رات آڏيءَ ڪرهان مان پُڪارون!
اَڏيون اِه آراٽيون! اُوهان نا ڏٺو،
محبوب منهنجو ماکيءَ کان مٺو!
ڪهڙيون مُحب مُرليون وڄائي هليا ويا؟
ڪهڙو دل تي جادوُ لڳائي هليا ويا؟
جي سٽن درد منهنجو، جبل وڃن ڏري،
لصوار لئي جي، ڦري ٿي ڦري!
جند جان ۾ آنءُ ڏ لئي ڪي جڙان،
رڻ پٽ ۾ ڀٽڪي ڀٽڪهل لڙي رڙان!
منهنجي در دعا تي ٻهان دسگير!
ڏڙي آنءُ نهاريان، موت گهوٽ پير!

او جاڳو

اَکڙيُن عجيبن جون ڳاليان ڏُٺارين ،
ٻره جون ٻٽيون سي ، نيڻن نهارين !

اَچي ننڊ نا ني ، اکين ۾ او جاڳو ،
اَندر ياد آهي ، سڄڻ اِڪ سڄاڳو !

اَڏيون ! سڄڻ منهنجو ، اَوهان نا ڏٺو ،
مکڻ کان ۽ ماکيءَ کان منهنجو مٺو !

ڪٺي ساز صوُرت ، ته دل کي ڏُکاريائون ،
راته جي آ ! ٻردي ۾ آتش اُٿاريائون !

حُب ۾ آ ! نوُريي ، هنجُون وهني هاريان ،
حبيبن هوُن لئه ، اوُنده نهاريان !

هر هنڌ تون!

منهنجي اکين ۾ ٻه،
محبوب! چمڪين تون:
منهنجي چمن لي ٻه،
محبوب! مهڪين تون!

منهنجي دل ۾ ٻه آهين،
روشن تون، پيارا!
ٻوءِ ڪٿي ٻاٽ لڳائين،
منهنجي اکين ها تارا؟

هر هنڌ آ! هر مڪان،
اڪ تون ئي آهين:
ٻوءِ ڇو ٻيو ڇپائين،
اوري ٻاٽ ڇپائين؟

سچو سُکُ

ٻارڙا جي ٿي چونِ، سچو سُکُ آهي،
ٻاريو ٿي ٿو دل جا سڀ بار لاهي!

پِتا آهه اَسانجو، اَسانجي آهه ماتا،
اُنهي ٻاجهه ۾ ٿو، اَسان جا ڏُکَ ناتا!

هلون شال هردم، اُن جي حڪم ۾،
رهي شال نُوري، سچن جي رحم ۾!

مون گهر ايندو

مون گهر ايندو پريتم پاڻ.
نهال ڪندو اچي روح رهاڻ!

مون گهر وسندو مينهن ميا جو،
مون گهر کلندو ڏئار ڏيا جو!

مون گهر ٿيندو مهر جو مندر،
اچي ڳائيندو پاڻي سندر!

اچي پڙائيندو آنهس پاڻي،
اچي پيئاريندو اَمرت پاڻي!

اچي کوليندو اِڄ شهد جي راهه،
شهد ۾ ئي سمجهو لڀج گهر آهه!

سکيون سهيليون! اچي هاڻ ڳايو،
هوڪ درد شال ڪڏهن نه پايو!

دل مِل جهل مَل ليلا لڳايو،
ناڪو لڪ اچي اگڙ ناهيو!

راليان جاڳي وٺي نوري ڏيالي،
اک لک لمبوري لي ور ور ڳالي:-

"مون گهر ايندو پريتم پاڻ!"

راجا رام آيو

راجا رام ته آيو آيو،
آج ڀڳارو، آج ڀڳارو!
مون گهر آيو، آيو رام،
منهنجي جيون جو وشرام!

ڇيــي ڏوڙ ڏونگر ٽڪر،
ڪوب ڪاڏائين جوڙنا ٻڪر!
ٻاٽي ٻيتائين ٻيــار ٻر،
ڪابوُ ڪيائين ڪهار ٻر!

آڻي ٿو سياڳي ٻيٺي راڻان،
ڳوڙهن سان ٻيٺي دل ڏڏان!
ملڪ ڏورانهان ٻيٺي ڏوريان،
راڳو تان جند جان گهوريان!

منهنجي من ۾ ٻيو رام رامي،
دل جي ڏکڙي ۾ ٻيو رام گهمي!
راليان ڏيئهان اڪ نام اچاريان،
ڏوري سياڳي رام نهاريان!

ڪڪدام، گوبند جا ٻال

جيئو ديا جي جوت جڳائو،
سنڌ هند کي پيغام سڻائو!
ٻڪرا وچارا ٻاڪارين ٿا،
پکي وچارا پڪارين ٿا!

ڏ، ولسر ۾ وڌيڪ وهو،
پَسن پکين کي پيار ڏيو!
ماس مڇيءَ کان رهو پري،
هنسا هند مان ڪڍو ٽري!

دک درد وارن جي لهو سنڀال،
ڪڪدام اٿو گوبند جا ٻال!

روز رحم لاءِ نهارين ٿا،
آندر ڳوڙها ڳاڙين ٿا!
ٿوري نماڻي اناءَ پڪار،
سرڳ سڌڪن سنڌي هيءَ للڪار!

بين بجايو

سکيون ! بين بجايو، بين بجايو،
شيام پڌاريو، آيو آيو !
آيو ! آيو !

پڳس سيا ۾، سڌؤ ڪماري،
اڄي ڪشني ڪان، آهه نهاريو !
آيو ! آيو !

برج ۾ آيو، گوڪل آيو:
سڌ سؤنهاريءَ، رنگ رچايو !
آيو ! آيو !

مُکڙ چڌي، پاتي ڪمرا ميرا،
پياسين کي آنس پاڻي پيئاريو !
آيو ! آيو !

مُک ۾ مُهڪ، نعمن جوتي،
پهن جي آچ، ورکا وسايو !
آيو ! آيو !

نمن اکين سان نوري نهاري،
ناچس گاوس، گوبند پايو !
آيو ! آيو !

آچي تو راڄ روُحاني

ڪُلن تا دو ديا جا هاڻ،
وسن تا مينهن ميا جا ساڻ:
آچي تو راڄ روُحاني!

آچن آواز اسـ‍ـرار ي،
اٿو جاڳو، ڪريو تياري!
آچي تو راڄ روُحاني!

نعارا تـا نچن پياري!
بٺو نرمل دلين ڌاري!
آچي تو راڄ روحاني!

دنيا تي بار آهي ڀاري،
آچي پيو ڪير، ڪري سواري؟
آچي تو راڄ روحاني!

آچي اِها پيو کولي دُنار!
آچي پيو دل پڌرُ نهار!
آچي تو راڄ روُحاني!

ايشا! ايشا!

آليون اکيون تيون توکي نهارن:
تصوير تنهنجي ور ور وهارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

سک ۾ سڀئي، توکي سنڀارن:
پياسي اداسي توکي پڪارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

تنهنجو مهر مکڙو نه ڪين وسارن:
والئيون ور ور تنهنجو ڌيان ڌارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

ڪريا ڪروس ٽيون چت ۾ چاڙهن:
جپ ۾ هنجون والئيون هارن!
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

ڏو ري نماڻي تنهنجون رهاڻيون رناڻن:
اکر اک سوليءَ جو سيکارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

جئه جئه سيتارام

رگهوپتي راگهو راجا رام!
پتت پاون سيتارام!

چترڪُٽ نواسي رام،
جوت ڌامي اَبناسي رام!

مريادا موهن سوهن رام،
شبريءَ جو پرام رام!

اهليا اڌارڻ وارو رام،
سيتا پرم پيارو رام!

راوڻ مارڻ وارو رام،
پارس جيتارڻ وارو رام!

هنومان جو اِشٽ ئي رام،
نواري ڪشٽ سيتي رام!

جڙتا پير جو ڪاٽي رام،
لوبن ۾ جو ڳاٽي رام!

جئه جئه اُوري، نعٽن رام!
جئه جئه، جئه جئه سيتارام!

گوپي

تنهنجي قدمن جي گوپي، آهه ٻيلي ڪناري:
تنهنجي ٻانهي گولي، ٻيڙيءَ ڪير چاڙهي؟
پرڻ اُتم ڪين ڪي، مسڪين مجهيل آهيان:
نند لال گوپال، لطف لاءِ لـهاريان!
اس ٻه ٽي منهن ۾، ڇنڊيسان ڪين آس:
اڪ ڏينهن ايندين، ڪندين پوري پياس!
هي کڙا ماڻهو، ٺٺوليون جي ڪن پيا،
ڳوڙها ڳاڙها اکين ۾، ٻسن ڪنهن جي ٽا!
ويو ڏينهن گذري، آئي آهه نماشام،
آئين ڪين تون، منهنجا گوبند گهنشيام!
هاڻ راس آڌيءَ، سڻ تون پڪاري،
ڪنهيا ڪان منهنجا! ڏيان ڪنهن مياري؟
ڏس، جمنا جون ڇولون، ڇلن سي ڪنهن ٽيون؟
وڻ جون ٽواريون، ڪنهن سي ڪلن ٽيون؟
مري جي وڃان مان، ته ٻه آنءَ سڀاڳي:
قدمن جي ٻانهي، ٿئي ڪنهن اڀاڳي؟
اُتم آس ٽوري نماڻيءَ کي سڪندين:
پنهنجي ٻاجهه ٻانهن، اُپوجهڻ کي ڪڍندين!

آچي ٿو راڄ روُحاني

گُلن ٽا دُر دنيا جا ھاڻ،
وسن ٿا ميھن ميا جا ساڻ :
آچي ٿو راڄ روُحاني !

آڇن آواز اسـوارِي،
اٿو جاڳو، ڪريو تياري !
آچي ٿو راڄ روُحاني !

نغارا ٿـا نچن ڀياري !
ٻڌو نُرمل دليون ڏاري !
آچي ٿو راڄ روحاني !

دنيا تي ٻار آھي ڀاري،
آچي ٻيو ڪير، ڪري سواري؟
آچي ٿو راڄ روحاني !

آچي اھڙا ٻيو ڪولي دڏار!
آچي ٻيو ڏاڻ ٻڌوُ: نھار !
آچي ٿو راڄ روُحاني !

ايشا! ايشا!

آليون اکيون ٽيون توکي لهارن:
تصوير تنهنجي ور ور وهارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

سک ۾ سڄڻا، توکي سنڀارن:
پياسي اداسي توکي پڪارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

تنهنجو مهڙو مکڙو نه کين وسارن:
والديون ور ور تنهنجو ڌيان ڌارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

ڪريا ڪروس ٽيون چت ۾ چاڙهن:
حب ۾ هنجون والديون هارن!
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

ڏوري نماڻي تنهنجون رهاڻيون رناڻن:
اکر اک سوليء جو سيکارن:
ايشا! ايشا! ڏي تون آسيسا!

ڪٽي هشب ٻيارا

ڪٽي هشب ٻيارا نئون سال آيو،
اَلڪ ڏاڍ آسيس سين همت هڏاريو!

دنيا جي اونڌه وچ ٻيو نهاري،
جڳ جي لوڏارن ٻنيان ٻيو پڪاري!

اَء لوڪو! اُوهان ڇو ته آئي وساريو؟
وطن واهگروء جو ته آڻ ٻيارو!

ملڪن ۾ ڌرمن ۾ آهي تڪراري،
مڌهڊن اکين ۾ آهي انتظاري!

جاڳي جاڳي راتيان ڏر ڏر ڪاريان،
نئين سال صورت ڏي وڃني نهاريان!

صلح ڏي تون ملڪن کي آهن دکي،
سنڌ هند کي تون ڪرڻ شل سکي!

غريبن جو ٿي راڄ وري هل راجي!
ڪرشن ڪرسمس ٻيدا ڏوري هال باجي!

ٽنبورو

ٽنبورو طلب جو مان ٽولڻ ٽيسان،
تنهنجي ٽخت سامهون سڪ ۾ ٻهان!
رهي راڳ هڪڙو منجهه تند تار،
مهروانا! تون موري موهن منتار!
تنهنجي در جي ڏولي لڳن ٿي لڳايان،
وڃي ٻوءِ ڏر ڏر پيغام پهچايان!
تنهنجي سيوا ۾ پيارا! سڀ ڪجهه سمان،
ڳائي گيت تنهنجا، ٻوءِ ٻاڻ ۾ ٻهان!
لمحا نه، دنيا لڳ ڪا رهي آهه،
ٺڏي نيڻهن تولڻ اکيان وهي آهه!
پيغام تنهنجو ڏيئي ٻوءِ آڇان،
اڪ رنگ تنهنجي روپرو رچان!
ڏوري نماڻي وٺي ٿي وڳاڻي،
سڄڻ تنهنجي سڪ ۾ سموري وڪاڻي!

گولي ٻانهي

آهيان گولي ٻانهي، رک نه حساب،
سڻ تون سائين! هيءَ دل جو رباب!

پڄ نه ڪوئي، نه ڪوئي ثواب،
حساب ڇڪين ڏيان ڪهڙو جواب؟

آنءُ نه پڙهان اِڪ قرب ڪتاب،
ڳايان وڄايان اِڪ پوهر رباب!

ڪرم ويچارن جي منهنجا سڄڻا!
نه آهيان تـو در لاجـواب!

منهنجا دفتر واهي جي جاچين،
سهي سگهان نه ڪو تنهنجو تاب!

اِڪ آنءُ اَڪيلي ٻي پيڙي ٻراٽي،
اُتر آسرو هي تنهنجو مهر محراب!

نُوري نماڻي ويچاري وڳاڻي،
عاجز اکين مان وهائي آب!

وري اَڄ عشق اُوتاري

وري اَڄ عشق اُوتاري !
وري ڏي نيڻهن جي نهاري !

پهاڙن تان توکي پيا ٿا پڪارين ،
ڳوٺن نماڻن ۾ توکي نهارن !

اَڃا گوپيون آهن توکي پياسي ،
اَڃا توکي داڙهون آهن اداسي !

آهين تون ته سڄڻا ! نيڻهن ۾ نرالو ،
پيئون پيا ، اَءِ پيارل ! درد جو پيالو !

هن دل ۾ اَٿيئي گناهن جا داغ ،
جڏهن دل ۾ اوتيو اَٿيئي نه راڳ !

اَکين ڳوڙها ڳوڙها اَچي تون سڪاءِ ،
اَچي اَڄ آ ! ڏوري تون ڇاليءَ ڇڏاءِ !

خدا حافظ !

...و هاڻي ! اچو هاڻي ! منهنجا پيارا وطن واسي !
...ان موڪل اوهان کان ٿي، آهيان آسيس لئه پياسي!
خدا حافظ ! خدا حافظ !

...هنجن سڄڻن اوهين ور ور، آيا آهيو، آيا آهيو!
...جي هاڻي سڀئي منهنجا، دلين جو بار آ ! لاهيو !
خدا حافظ ! خدا حافظ !

...ٿي تيار هاڻي آهي منهنجي ٻيڙي، منهنجي ٻيڙي!
...ي آسيس ڏيو پنهنجي، ڪريو نا ڪين ڪا ديري !
...ط جي ويل آئي آهي، ٿئي ٿو ڏينهن اڄ پورو،
...نگر جي آ ! هيءَ بازي، ختم ٿيو کيل سمورو!
خدا حافظ ! خدا حافظ !

...اي گل ۽ سفيد ۽ ڦل : اچي ٿي سان نهاريو مون !
...ي اکوار پوک پيالو، ڦرب کهڙي جو پيتاريو مون !
خدا حافظ ! خدا حافظ !

...يالي ۽ هن جون بخشيشون، ڪٿي ڪن ۾ وڃان ٿي هاڻ!
...ي موتي اچي ملندس، لڏيوري جي ڪوليندس ٿان!
...نا پياس مکتيءَ لئه، اٿم هيءَ پياس ٿيان هل ڏوڙ:
...ن جي ٿي ڪمل چرڻن، پرڀن جو آن ۽ پسان ٿي نور!
...ي آ ! ڪن ۾ ٿن جي خاڪ، وڃان ٿي جس وٺو ڳائي!
...ي هياما، ۽ ڪعبه ۾ ڪراس، ٿو جيئو ڀائي !
خدا حافظ ! خدا حافظ !

اِڪ نهار

عدل ڪرين تو قتل ٿيوان ،
جي فضل ڪرين تہ جيوان جِيوان !
رحم جو ڀاٽي ڀاٽي ڀنڊار !

ڪرم ڪتيب نہ ڪوئي ڇوٽا ،
حساب مڙئي ڪوٽا ٽوٽا !

مهر نظر سين توُن نهار !
ڌرم نہ جاڻون ، ڪرم نہ جاڻون ،
سمجهن ٻيو ڪي ڀڃاڻون !
چرن ڪمل ۾ روز وهار !

تو در ڏوري ، آيس خالي ،
ڏيجي ڏيجي اِڪ پريم پيالي !
نهال ڪرين توُن اِڪ نهار !

پيارا خدا

تون ٺاڪر مان در جي داسي،
تون مالڪ مان مهر جي پياسي!

*

آهين پتا تون اسان جي ماتا،
جڳ جنني آهين جڳ داتا!
خلق جو خالق سائين خدا،
رک نه اسان کي هيڻن جدا!
اَنت نه تنهنجو ڪوئي پائي،
اسرار عجيب ته تنهنجو آهي!
سرشٽي ساري تنهنجي ڄائي،
دل دل تنهنجي شرڌا لائي!
هوڻ تنهنجي ۾ اسان جو سک،
ڪمل چرڻ ۾ اسان کي رک!
روز رهون شل تنهنجي سنگ،
روز چڙهي شل چت ۾ امنگ!
ڏوري نماڻي تو در آئي،
ڪين نذر جي ڏسين ڪچائي!